

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידית

יהיה אפשר
לבנות את
בית
המקדש
עם חימום
רצפתי?

**תלמד,
תדע**

אשר & more

**ללא
עלות!**

ללמוד את העתיד!

לכל הדרכים ללמוד חפשו: הרמב"ם היומי

י"ז-י"ט טבת, 50,000 לומדים חדשים בשלושה ימים

קרוב אליך 快

עבודת ה' ברוח חסידית

"באמצע שדה החיטה האינסופי נזכרתי
שלפני שנים רבות, כשלמדתי בתיכון
הימלכרב בירושלים, הביאו אותנו
לרב גרוסמן והוא לימד אותנו שיר של
ביטחון בקדוש ברוך הוא. התחלתי לשיר
ולרקוד..."

סיפורי חסידים
בעידור יעיר
חצ'נגדו

樂

סיפורים מיוחדים
על ר' איצה המתמיד
התועודות

תמיד אהבתי לענן
בקבלת פנים יותר
מאשר בהרקדה
אהרן רזאל

חידון טריוויה קצר,
תהיו בפוקוס
פיקה!

הקדוש ברוך הוא
רוצה אותנו
טיפוסים מרצים?
שאלת השבוע

שנאה חמקמקה
שיחת חברים
עם מיני יוספי

משקיעים
באמזונה
מקום באוה אבסול לוק

וואי אם רק
הייתי משקיע
ב-2021

072-395-1096

באור כמה דקות, כלואו בן המשפחה שהסתיים האירוע
אפשר לחזור בשלום, כולם שבו לעצמם, אבל רק רבי נתן לא
הגיע.

על מה חושבים כשיהודים זורקים עליך אבנים

לפי מה שראוי לך באמת. בשביל השם הטוב שלך - אין צורך לשכור משרד יחסי ציבור. יהודי שהוא בעל 'שם טוב', השם שלו מתפרסם באופן טבעי. במבט אמיתי על המציאות, מתברר שאין אדם שיכול באמת לקחת דבר ששייך באופן מהותי למישהו אחר. ההפנמה של המסר הזה מביאה שלושה וישוב הדעת, וממילא יש הרבה מקום לאהבה.

תודעת קבר

בעשרה בטבת חל גם היארצייט של רבי נתן מברסלב. אתם ודאי יודעים שרבי נתן עבר הרבה מאד רדיפות בחייו. למרות כל מה שעבר עליו הוא ידע ליישב את דעתו, ולחיות בתודעה נכונה שכל הרדיפות והבעיות ייעלמו להן ביום מן הימים, וכל מה שישאר מהן הוא בסך הכל איזה זיכרון היסטורי רחוק. מצד שני, היה ברור לו שהעניינים הטובים בהם הוא פועל יחיו ויתקיימו לנצח.

חסידים מספרים על ר' נתן סיפור נפלא, שבאופן אישי אהוב עלי במיוחד. פעם אחת, לרגל שמחה משפחתית, ר' נתן נסע עם כמה מבני משפחתו בעגלה. כמה ממתנגדיו רדפו אחרי העגלה וזרקו לעברה אבנים. כל יושבי העגלה ברחו ליער שבין צידי הדרך. כעבור כמה דקות, כשראו בני המשפחה שהסתיים האירוע ואפשר לחזור בשלום, כולם שבו לעגלה, אבל רק רבי נתן לא הגיע.

אחרי חיפושים של כמה דקות ברחבי היער, מצאו אותו כשהוא שרוי בהתבוננות עמוקה ולא שם לב לזמן שחלף. כששאלו אותו על מה הוא חושב, התשובה שלו הייתה מפתיעה. הוא אמר שדמיון את עצמו כאילו הוא נמצא כבר חמישים שנה בקבר! הוא הסביר שהמחשבה הזאת נותנת פרופורציה נכונה על הטוב והרע בחיים.

כשעוברות הרבה שנים מאז שיהודי כבר לא בעולם הזה, אפשר לראות בבירור שמה שנשאר מהחיים שלו לנצח - אלה הפעולות הטובות שלו. גם דברים שנראים תוך כדי שטף החיים קטנים, מינוריים ולא משמעותיים, מאירים אחר כך באור יקר ונצחי. ואילו המריכות, השנאה, הרדיפות ושאר המשברים, לא נשארים אלא כפרטים בסיפורי דברי הימים.

בזמן אמת, הצד הלא-טוב מנסה כל הזמן לשכנע את האדם שהוא שווה בכוחו לטוב, ואולי אפילו יותר חזק ממנו. אדם שמתיישב בדעתו ומתבונן היטב, יודע שאין בכלל פרופורציה בין הכוח של הטוב הנצחי לבין הרע שחולף. לר' נתן הייתה יכולת נפלאה לעבוד עם עצמו בדמיון מודרך, ולראות איך הטוב ילך ויגדל, וכל בעיות ההווה ילכו וייעלמו. כל מה שנשאר מהן הוא אולי קטע ארכיוני בעיתון, או בספר היסטוריה מאובק. ר' נתן מוסס בתוך עצמו את השנאה כלפיו, בכך שהיה שלו ובוטח וידע שכל הרע ייעלם בקרוב.

חברים יקרים! נסו לקחת דאגה שיושבת עליכם, ולחשוב עליה ב'תודעת קבר' כזאת - כמובן בקטע חיובי - לראות שבעתיד הטרדה תצטמק ותעלם, והטוב שאתם פועלים, אפילו אם הוא זעיר, מאיר באמת באור גדול.

שלום חברים! בתחום טיפולי הנפש, השלב הראשון שכן אדם צריך לעבור הוא דיאגנוזה טובה. כאשר אדם מזהה מהן הנקודות שחוסמות אותו, הוא יכול לטפל בהן כמו שצריך. אחרי האבחון, אדם יכול להתחיל לעבור תהליך שיסייע לו להשתחרר מהחסימות, ולפרוץ דרך אל הריפוי. אם אדם לא יודע, או במקרה הגרוע יותר, שגם המטפל שלו לא יודע לאבחן את הבעיה, החסימה יכולה להישאר כמות שהיא במשך שנים רבות.

הרעיון הזה בא לידי ביטוי בדברי חז"ל על החורבן. חז"ל מסבירים, שגלות בית ראשון הייתה מתוחמת בזמן של שבעים שנה בלבד, בגלל שהחטאים שהובילו אליה היו גלויים וידועים. לעומת זאת, על בית שני אומרים חז"ל "לא נתגלה עוונם - לא נתגלה קיצם". כלומר, בגלל שהגורם לחורבן לא ידוע, אז הגלות שבאה בעקבותיו נמשכת עד ימינו.

צמנו השבוע בעשירי בטבת, שהוא היום שמסמל את תחילת המערכה שהביאה לחורבן ירושלים. אמנם כולנו יודעים שהחטא החמור של בית שני היה שנאת חנם, אבל החטא הזה עצמו הוא חמקמק. שנאת חנם היא משהו שקשה לראות אותו, ואפילו קשה להודות בקיומו.

שורשים הם תמיד נסתרים

כדי לרפא את השנאה והקנאה, צריך להבין שהמקור והשורש שלהן הוא הפחד. הפחד ששוכן במעמקי הנפש, הוא השורש לעצם השנאה. השורש הזה לא כל כך מתגלה, קשה מאוד להכיר בו דרך הביטויים החיצוניים שלו.

אחרי שמכירים בפחד, התיקון עבורו טמון בהבנה שהוא מבוסס על דמיון כוזב. המחשבה על כך שמישהו יכול לקחת לנו את מה שמגיע לנו ולחיות על חשבוננו. מצד האמת זאת מחשבה שהיא אשליה גמורה. השנאה אמנם ידועה כפגם של ימי בית שני, אבל זאת ידיעה שהיא יותר בגדר סיסמה מאשר תובנה אמיתית איך השנאה מתבטאת בחיים שלנו. ממילא יש לנו קושי גדול לפעול לתיקון ראוי, כשהשורש של הבעיה חמקמק.

יש עוד קושי בזהויה של השנאה, והיא ההרחקה הטבעית. בדרך כלל, גם אדם שמבין את החומרה של השנאה, נוטה לחשוב שהיא קשורה רק למישהו אחר, או לבית מדרש מסוג מסוים, ואילו במעגלים שבהם הוא חי הכל טוב.

בניגוד למחשבה שהתיקון לשנאת חנם הוא בהכרח אהבת חנם, נראה לי שהתיקון נמצא דווקא בהעמקה והפנמה של מידת הביטחון בה'. אדם שסמוך ובוטח על ה', ויודע שהכל מאתו יתברך, עינו לא צרה באחרים והוא לא חושש שיקחו ממנו משהו.

בגמרא במסכת יומא, יש משפט נפלא של בן עזאי: "בשמך יקראוך, ובמקומך יושבוך, ומשלך יתנו לך". אין אדם נוגע במוכן לחברו, ואין מלכות נוגעת בחברתה אפילו כמלא נימה". הרעיון של המשפט הזה אומר, שכל מה שתקבל, בסופו של דבר הוא מה שראוי לך. המקום שתקבל בסופו של דבר, בין אם יהיה מכובד ובין אם לא - הוא יהיה

שלם וקח עוד היום אצלך בבית

מיחסני חשמל

הרשת הזולה והמשתלמת בישראל

בכשרות מהודרת לשבת

בין קודש לחול

אל תתפשרו! הזמינו עכשיו

***5018**

אחריות יבואן רשמי

MILLER POINT.
מילר.

SpiritBarTouch
Shabbat

בר המים ספיריטבר שבת

שפע מים חמים וקרים בכשרות מהודרת

איכותי יותר

מעוצב יותר

בטוח יותר

מהודר יותר

שעות פתיחה: בימים א'-ה': 09:30-22:00 שישי וערב חג: 09:00-14:30 מוצאי שבת וחג: חצי שעה מצאת השבת עד 22:30

PAYNGO.CO.IL | *5018

בתוקף עד 31.12.21 או/עד גמר המלאי, המוקדם מביניהם | המחיר הקודם של המוצרים שבמבצע
היה בתוקף לפחות יום | ט.ל.ח. | מינימום 50 יחידות מכל פריט | בכפוף לתקנון המבצע המופיע בחנויות

שאלה:

האם מול ה' יתברך אנחנו אמורים להיות טיפוסים מרצים?

בלי מניפולציות

הרב אליהו עובדיה

כאשר אנחנו מרצים, אנחנו פועלים מתוך רצון לקבל הערכה, כבוד, שכר או אהבה; או מתוך חרדה מכעס, ביקורת או בדידות שתנחת עלינו אם לא נמשיך לרצות. אנחנו עושים מניפולציות על הזולת, מילוי האינטרס שלו משרת את האינטרס שלנו. זוהי פעולה חיצונית ולא פנימית.

כשאני מרצה מישהו – לא אני ולא אתה באמת נוכחים שם. אני שם בשביל משהו, לא בשביל להיות איתך, וגם 'אתה' שם רק בתור פונקציה. אני מנהל מערכת יחסים של 'תן וקח'. אתה רוצה משהו, אין לי מושג למה אבל בסדר – אני מספק לך את זה כי אני רוצה להסתדר איתך. זה נובע מבחור ומגיע אל החוץ. משחק זול. וביחס לה' – מקטין אותו מאוד, משאיר אותו נפרדים ממנו ומשטיח ומדלל את הקשר איתו.

כשאנחנו מדברים על "עשה רצונך כרצוננו", מדברים על משהו אחר לגמרי. זו לא מערכת חיצונית ולא תפיסה זולתנית אלא תפיסה אחדותית – אני גילוי של ה', אני בטל אליו וחלק ממנו, והרצון שלו הופך להיות הרצון שלי. כשם שאדם לא מרצה את עצמו, הוא גם לא מרצה את ה'. זה חיבור לאחד.

אני מרפה את השליטה שלי, מרפה מכל מה שאני יודע ומבין ומתכנן ושואף – ומתבטל לרצון ה', זו הצידה ושואף להיות צינור נקי לגילוי כבודו. נותן לקדוש ברוך הוא לנגן עליי.

ה' באמת מנהל את העולם, אי אפשר לקנות אותו בשום תפילה ובשום מצווה. ה' באמת אחד, העולם בתוכו, אנחנו בתוכו, אין מי שיסתכל מבחוץ. אני לא מרצה, אני צינור. אני רוצה לבטא את הגילוי של ה' שבתוכי, ואז אין שניים, ואין שני רצונות. יש אחד.

בואו נהיה אמיתיים

יהושע מילר

יכול להיות שכן.

הקשר עם הקדוש ברוך הוא מעורפל באופן מובהק. איך ייתכן קשר עם השם האינוסופי? איך יש אהבה כלפי מישהו שאני לא רואה, מישהו שלא עונה לי באמת כמו שהייתי רוצה ומצפה?

יש כאלה שבגלל תחושת המרחק זנחו כל מאמץ ליצור קשר או לחזק אותו. 'עושים מצוות וזהו'. 'לומדים תורה כי צריך ללמוד'.

אבל אפשר גם לעבוד על הקשר, וזה תהליך. בהתפתחות של קשר – בין אם זה עם בני אדם אחרים ובין אם זה עם השם – ייתכן ונרגיש בהתחלה שאנחנו מצייתים או שאנחנו מרצים, ובהמשך נתפתח לאכפתיות אמיתית, ואולי אפילו לאכפתיות ברמת מעורבות של אמה שדואגת לבן שלה כשהיא רואה אותו חוזר מהגן עם מכה, וכל כך כואב לה שכואב לו; או שהוא חוזר מבית הספר עם תעודת הצטיינות והיא גאה בשבילו, כיף לה.

מדרש שמדבר על התפתחות אומר משל למלך שהיתה לו בת יחידה והיה מחבבה ביותר מדי. והיה קורא אותה "בתי"; לא זו מחבבה עד שקראה "אחותי"; ועד שקראה "אמי". כך הקב"ה בתחלה קרא לישראל "בתי", לא זו מחבב עד שקראן "אחותי", לא זו מחבב עד שקראן "אמי". הקדוש ברוך הוא קורא לנו אמה שלו! זה אפשרי, יש אנשים שמסוגלים להתפתח לרמת קשר כזאת, להרגיש שהם דואגים לה' כאילו הם אמה שלו – באכפתיות חסרת אנוכיות.

הרגש הוא לא פסגה השאיפות שלנו. אנחנו לא עובדים את ה' בשביל להרגיש. אבל הרגש כן יכול להיות מדד כנה ואמיתי וטבעי של רמת הקשר שלנו. אם אנחנו מרגישים שאנחנו כל הזמן רק מצייתים ("בתי") – אז כנראה שזה אופי הקשר שלנו כרגע. אם אנחנו בשלב שאנחנו מרצים אז כנראה שזה אופי הקשר שלנו כרגע. וזהו קשר אמיתי. אם אנחנו רוצים אחרי רפלקציה כזאת להעמיק את הקשר ולחזק את הקשר, אז זה מתחיל בגעגוע, שיכול להישמע בשיחה פתוחה כמו "השם! אני כרגע רק מנסה לרצות אותך כל היום ונראה לי שזה לא מה שהייתי רוצה ושוזה גם לא מה שאתה היית רוצה. הייתי רוצה שיהיו בינינו יותר אהבה וקרבה. אני כרגע לא שם. תעזור לי בבקשה, ה' תעזור לי להגיע לקשר יותר עמוק איתך".

ולגבי הריצוי, אם אנחנו באמת בשלב כזה, ונכון לעכשיו זה מה שבאמת קורה בינינו ובין ה' – אז טוב לקרוא לילד בשמו, לדעת איפה אנחנו עומדים, ומשם להתקדם.

לא פחות מוילונות

הרב יצחק קפלן

ראשית, זאת שאלה טובה שלא קשה להבין ממה היא נובעת. טיפוס מרצה הוא זה שפועל כל העת כדי למלא את רצונם של אחרים, ולשם כך מתעלם לעיתים קרובות מן הצרכים והרצונות שלו. ובכן, מי שנתקל בתיאור של דמות כזאת לא יכול להימנע מלשאול את עצמו, האם זה לא מה שהתורה מצפה מאתנו? הרי אנחנו נדרשים למלא את רצונותיו של הקב"ה גם כשהדבר דורש מאתנו הקרבה וויתור על רצונותינו שלנו. אולם, על רקע הדימוי הלא-חיובי של הטיפוס המדובר, המחשבה הזאת אינה נוחה לנו.

אבל רגע, אולי ריצוי אחרים איננו דבר כה נורא כפי שנהוג לחשוב? האם זאת רק התרבות של היום שמעמידה במרכז את האדם וצרכיו, ולכן רואה בעין ביקורתית את התנהגותו של המרצה?

כשחושבים על כך לעומק, המרצה איננו באמת מתגבר על רצונותיו וצרכיו האישיים. להפך. הוא מספק לעצמו את הצורך החזק ביותר עבורו, שהוא הצורך באישור ובהערכה מהסביבה. הוא מכור לתחושה הזאת, שערכו העצמי תלוי בה, ולשם כך הוא מוכן לאבד הרבה דברים אחרים. לכן זהו מצב לא רצוי ולא בריא.

לעומת זאת, כשמדובר ביכולת אמיתית של אדם להביא בחשבון את רצונותיו של הזולת, ולהיות מוכן להקריב ולוותר לשם כך – זאת תכונה יקרה ונפלאה. והאמת היא שגם בין בני אדם מותר שתהיה לפעמים קצת 'קבלת עול'. כשאיש אומרת לבעלה שהיא רוצה וילונות חדשים, והוא צריך תחילה להשתכנע ולהבין למה ולשם מה, זה לא השיא. אם הקשר ביניהם כדבעי, הבעל יגיד: "אם את רוצה את זה ולך זה חשוב – זאת סיבה מספיק טובה כדי שנקנה וילונות חדשים". זו המשמעות של קבלת עול מלכות שמים, שהיא האמירה לקב"ה: אם אתה רוצה את זה – עבדתי זאת סיבה מספיק טובה כדי לעשות את זה!

ברמה העמוקה יותר, החסידות מלמדת שעשיית רצון ה' איננה ויתור על ה'אני', אלא להפך – ההגשמה של האני העמוק ביותר, שהוא החיפוש שלנו אחר ערך ומשמעות הנובע משאיפת הנשמה לקשר עם ה'. אדרבה, מי שאיננו מטה און לשאיפה זו של הנשמה, הוא שמוחק את האישיות האמיתית שלו כדי 'לרצות' את היצר הרע, ובסופו של דבר הוא יחוש פספוס והחמצה. אלא שלפעמים הגשמת הרצון הפנימי והעמוק שלנו דורשת התגברות על רצונות חיצוניים וחולפים, ממש כמו אדם עייף שרוצה לישון ומתגבר כדי לקום ולעשות במשך היום דברים נפלאים.

אם את מרגישה שאין לך דרך לתת לעולם מהטוב שיש בך, רוצה להתכרס בכבוד מהיכולות שלך

טל שמידט,

מטפלת רגשית ומאמנת אישית
משלבת בין אימון לטיפול, להיכנס פנימה
אל העומק בתנועה של התקדמות
בעלת קליניקה, תוכנית ליווי לנשים וקורס
ללימודי השיטה במכללת י.ג.ר.

לכנס בוטיק בלעדי

בו תגלי איך להפסיק להרגיש תחושת החמצה בייעוד שלך. להגשים
את חלום חיך להשפיע על אנשים ולייצר הכנסה גבוהה ממה שאת
אוהבת ויודעת לעשות

לקראת פתיחת מחזור שני, ימי שלישי בוקר
במכללת ינר בפתח תקווה

ארוחת ערב
מפנקת
בכשרות
העדה החרדית

הכנס יתקיים
במ"י קמפוס בבני ברק
יום רביעי י"א טבת
15/12/21 למיניינם
בשעה 18:00

כרטיס הכניסה לכנס
(בשווי 130 ₪)
בעלות סמלית
של 30 ₪ בלבד!
בהרשמה מראש

הירשמי עכשיו

מיטל מנהלת משרד-050-2239489

ההירשמה מרגיש אוהב

מספר
המקומות
מוגבל

ואת עלית

יעל קבסה

רק מכוח ההתמדה

הרי הכביסות ממלאים את חדר הכביסה הקטן. איך זה הגיוני? הרי רק שבוע שעבר חיסלתי את כל ערימת הגיגיות. אז איך עוד פעם הערימות מתגבהות ומאיימות ליפול? אין ברירה, צריך להתחיל לקפל ולפזר למקומות. ולהעמיד עוד מכונה, ולתלות ולייבש.

מהכביסה – למטבח. תכף נגמר השבוע ושבת מגיעה, נכנסים לפעולה: לקצוץ, ללוש, לרדד, לחתוך, לשטוף, לסנן... האצבעות שלי רוקדות מעצמן, כבר מכירות בעל פה את התנועות.

מהמטבח לחצר, מהחצר חזרה לכביסות.

אני מתגלגלת על המסלול הקבוע: בישולים, כביסות, סדר, ניקיונות וחזור חלילה.

כל יום, כל שבוע, כל חודש. מדי פעם מנצנץ ברצף איזה יום מיוחד – בלוח השנה הלאומי או הפרטי שלנו. אבל רוב הזמן אנחנו ברוטינות קבועות שהגוף והנפש כבר יודעים ומכירים היטב.

הלופ האינסופי הזה יכול לייצר שעמום גדול ואפילו ייאוש. הרי כבר היינו כאן, אני מכירה את הנוהל בעיניים עצומות, שורקת את המילים בעל פה. גם העולם ממחזר את עצמו, אנשים נולדים ומתים, האנושות עצמה – מגיעה והולכת, אין כל חדש תחת השמש. איך מוצאים חידוש בתוך כל השגרה?

איך תתגלה נקודה חדשה, עומק חדש, גילוי שלא היה לפני כן בין הצירים הקבועים שאנו נעים עליהם?

כשמתבוננים על המציאות במבט חיצוני באמת הכל יכול להיראות קבוע ובלתי משתנה, חוזר על עצמו וחסר חידוש. אבל כשנכנסים למרחבים הפנימיים – שם נפתח הפתח, שם אפשר להתחבר לעולמות של אינסוף, עומקים וגבהים חדשים. כל האפשרויות פתוחות.

תפילה למשל, היא אחד המפגשים היותר מאתגרים בין הקבוע ובין החידוש. איך אפשר למצוא כל פעם מחדש את האש, את התשוקה, את הכבוד והיראה – כשאני ממלמלת כל הזמן את אותם מילים ופסוקים, והכל נוסע על טייס אוטומטי?

זה בהחלט דורש ערנות, ריכוז ואקטיביות. המילים הן כלים, הן נושאות משמעות ועומק – ואילו האדם האומר אותן מביא בכל פעם חיות אחרת ומחודשת.

זה לא הטקסט שאמור להשתנות – זו אני שמשתנה אל מול המילים הקבועות. בכל פעם מחדש אני אחרת, מנסה לדייק יותר למצוא יותר עומק בתוך אותן תנועות הנפש, בתוך אותן המילים.

מי שבוחר להמשיך ולפעול שוב ושוב – בכל פעולה שהיא, גם גופנית וגם נפשית, מי שמתמיד ולא מתייאש – מוצא שבכל פעם מתחוללת תנועה, איזה שינוי קטן או מפגש מחודש שלא היה לפניו ונולד רק מכוח ההתמדה.

אהרן רזאן

החליף בצעירותו את בגדי אחיו השעיר, החליף את הבכורה, הפך עם השנים מאיש תם למתאבק גדול. החליפו את אשתו ואת משכורתו, את מיטתו ואת שמו, ואפילו לבו התחלף

הידיים של יעקב

תמיד אהבתי לנגן בקבלת פנים יותר מאשר בהרקדה הראשית. את הנסיעה לצפת יותר מצפת. את גדר האבנים הישנה יותר מהדשאות של הגינה עצמה. כי על הגדר אתה יכול לשבת ולהתבונן מהצד.

הבעל שם טוב העדיף את היהודי התמים הפשוט על פני ה'מפורסמים' של שקר' והגמרא מלמדת: "עולם הפוך ראיתי". הגדולים פה, לעיתים קטנים הם בעולם הבא וכן להפך. זה נכון לא רק על אנשים וחשיבותם, אלא גם על רגעים. תחושות. ריחות. רגע שכמעט לא זכרת יכול להתברר כאירוע מכריע בחיך. ודווקא כותרת גדולה בעיתון תישכח עם הזמן אם לא למחרת.

פגשתי פעם ניצול שואה שהיה באושוויץ. ביקשתי שיספר לי דבר מה. תחילה שתק ואז אמר שעולם הפוך ראה. מי שהיה נחמד בעיירה לאו דווקא היה זה שגילה אנושיות שם בתופת. ומי שהתגלה דווקא שם כאיש מלא חסד, יכול היה להיות אדם שלא שמת לבך עליו מעולם. בסוף המדרש בגמרא, התנא שואל: ומה איתנו? אנחנו גם נהיה שם הפוך מדרגתנו כאן? לא, ענו לו, אתם הצדיקים ממשיכים גם שם.

בואו נדבר על הידיים של יעקב אבינו. הוא משכל אותן כשהוא מברך את אפרים ומנשה. אפרים הקטן, יהיה בעתיד הגדול. יוסף נבהל. אבא, זכור כמה קנאו בי על שאהבת אותי, הקטן, יותר מכולם ומה התגלגל מזה! יעקב אבינו לא נבהל מההחלפות. הוא כבר החליף בצעירותו את בגדי אחיו השעיר, החליף את הבכורה, הפך עם השנים מאיש תם למתאבק גדול. החליפו את אשתו ואת משכורתו, את מיטתו ואת שמו, ואפילו לבו התחלף – "ויפג לבו".

פעם חשבתי, אולי בכל זאת זו הסיבה שהוא לא ביקש מהילדים עצמם להתחלף במקומם: "אפרים'לה, תחליף עם מנשה ותעבור לימיני...". הוא לא רצה שהם ידעו מכל העניין. "תתכופפו" ביקש מהם. "הרכינו ראשיכם"... ואז בשקט שיכל את ידיו. "שש" סימן ליוסף, "אפרים יהיה גדול יותר אבל הם לא צריכים לדעת מזה. שלא תהא בהם קנאה". סוף סוף, יעקב מידתו אמת, ואת זה הוא לא יחליף לעולם.

"ויחי יעקב בארץ מצרים", חסידים מסבירים שזו אינה פתיחה נחמדה לפרשה. מצרים זו הגלות, הטומאה, הניתוק מהארץ שלך ומהקדושה, ובכל זאת – ויחי! זוהי הוראה בעבודת ה'. עבודתו של יהודי היא לגלות חיות ואלקות גם כשהוא נמצא למטה, כשהוא קצת אבוד ומרגיש מנותק. זה לא קל. אם אתם לא מצליחים, שגנו לעצמכם:

עולם הפוך רואה אני.

אדם הוא ניגון.

גדול הוא קטן,

ושתים יהיה שלוש.

רגע הוא לעיתים שעה, לעיתים חיים ולעיתים דורות.

המאורעות בחיי אדם יכולים להתחלף אך האמת נשארת. ומתוך כך הוא בא לשמחה גדולה!

טאיו • מטבחים

שוברים את המחירים!

20% הנחה
למזמינים מטבח חדש

**שואב אבק דייסון
במתנה!**

לקוראי "בקרוב אליך" המזמינים השבוע
5% הנחה נוספים

אספקה עד 60 יום

תגורה

*בכפוף לתקנון | בתוקף עד 31/12/21 | התמונה להמחשה בלבד | ט.ל.ח

www.taiu.co.il

יד חרוצים 16, תלפיות ירושלים

***9902**

ממי נפגעתם יותר?

אורי צוקר, ישיבת לב חדש, שילה

אל תדאג, אני לא מקלל ליד המחנך, בטח לא ליד ראש הישיבה, רק בחדר עם החברים, באמת לא נראה לי שצריך לעשות מזה כזה עסק. ואם מלכלכים קצת על איזה חבר זה גם לא אירוע, אתה יודע, ככה זה אצלנו.

אנחנו לא מקללים בכוונה, גם לא מלכלכים בכוונה, זו פשוט השפה שלנו, החברה.

זהו, שיש מצב שאם הייתם מקללים בכוונה הייתי יותר רגוע. מה שעושים בכוונה אפשר לשנות יותר בקלות, מה שפשוט נפלט מהפה מראה על מה שקורה בפנים. אם ככה אתה מדבר, ככה אתה חושב, וכנראה שגם בפנים יושב לך גוש שחור על לב הזהב שלך.

טוב, עכשיו תגידו לי: "מה באת לייאש אותנו? מה אתה מבאס? אז יושב לנו גוש שחור על הלב, מה אפשר לעשות עם זה? בעוד מיליון שנה כשנסיים לנקות אותו נחזור אליך".

אם כדי לנקות את עצמנו חייבים להתחיל מבפנים זה באמת מאוד מייאש. החדשות הטובות הן שהמסלול הוא דו כיווני. אפשר להתחיל מבפנים, ואפילו כדאי לעשות את זה. אבל במקביל, אפשר, וצריך, להתחיל מבחוץ.

למרבה הפלא להתנהגויות ולמעשים החיצוניים שלנו יש המון השפעה על מה שקורה בפנים, וכשמנקים את הדיבור, הלב מתחיל להתנקות גם כך.

קחו עמכם דברים ושובו אל ה'.

חידון טריוויה קצר, תהיו בפוקוס.

שאלה ראשונה:

שני אנשים עברו עבירה, אחד עבר אותה במזיד ואחד בשוגג, למי קשה יותר לחזור בתשובה?

א. מזיד.

ב. שוגג.

ג. שתי התשובות נכונות.

ד. אף תשובה איננה נכונה.

זה הזמן לסמן את התשובה הנכונה.

מי שענה ג' שיסמן לעצמו 10 נקודות ונמשיך.

מה לא הבנתם?

אה, מזיד אתם מבינים, החטא שלו חמור יותר. אבל מה הקשר של השוגג?

האמת שזה מאוד פשוט, בואו נחשוב על זה רגע ביחד.

רבתי עם חבר, אבל מה זה רבתי, מלחמת עולם.

בתוך המריבה הוא נכנס כך בלי ברקסים: "כולם שונאים אותך, אף אחד לא רוצה להיות חבר שלך"! זה פוגע, ברור שזה פוגע, אפילו מאוד פוגע.

עכשיו קבלו את המקרה הבא:

לא רבתי עם אף אחד, פשוט עמדתם מאחורי הדלת ושמתם במקרה שני חברים מדברים עליכם: "וואי, כולם שונאים אותך, אף אחד לא רוצה להיות חבר שלך".

ממי יותר נפגעתם?

זה שהתכוון לפגוע בכם באמת הצליח, אבל אתם גם מבינים שצריך לקחת בפרופורציה. הוא לא ממש חושב ככה, הוא פשוט מנסה לגעת לכם בבטן הרכה. אבל השיחה ששמעתם מהצד פוגעת הרבה יותר, למרות שאף אחד לא התכוון לפגוע בכם. עכשיו אתם יודעים מה החברים שלכם חושבים עליכם באמת, מה קורה להם בפנים.

אם אתה יכול לעבור עבירה בשוגג, כנראה שבפנים לא ממש אכפת לך מה'. לא התכוונת לעשות דווקא, פשוט הוא לא מספיק חשוב לך. וזה פוגע הרבה יותר.

עוד אל תלכו, זה קשור לעוד נושא, משהו שלא ממש אוהבים לדבר עליו.

שפת הדיבור שלנו.

אז אני מקלל לפעמים, אז מה? לא כזה טראומתי, מה עושים מזה כזה סיפור?

מתארגנת קבוצה

תלמידי ישיבות גבוהות-הסדר

שעולים לתקופת זמן חורף לכרמיאל

לחזק את הישיבה

לפרטים | 054-3420034

(גם בווטסאפ)

שבֿתֿ שירה

על ים סוף

פרשת בשלח · חמישי-שבת · י"א-י"ג שבט · 13-15.01

ילוו את השבת החזנים
עוזיאל סבתו שלמה נחמיאס

יהורם גאון

בהופעה סוחפת לשבת שירה

מלון לאונרדו ריזורט כשרות מהדרין
חצי פנסיון בחמישי
פנסיון מלא בשבת עם היפוך ארוחות

מלון לאונרדו קלאב בשר חלק
הכל כלול | ללא היפוך ארוחות

שלושה ימים של שירה, פיוט וטיולים

טיול בהרי אילת ושייט בים סוף

לפרטים והרשמה חפשו בגוגל נדב דימרי תיירות | 0723950733 · 0723950741

אשר more &

אל ארצי

האגף
לחברות
יהודית
יזמים ויזבור לנשמה

אילת
Eilat
מזרח 200

נקודה למחשבה

ניר מנוסי

ויחי:

מה השבט שלך?

לכל הבנים אין פירושה בהכרח שוויון כמותי אלא איכותי - מצב בו כל בן מקבל בדיוק את המילים הנכונות עבורו לצורך מימוש שליחותו וייעודו.

לחבר את הילד לשבט שלו

במהלך ההיסטוריה של עם ישראל, עשרה מתוך שנים עשר השבטים התרחקו והתפזרו בין האומות. היהודים של היום הם רובם ככולם צאצאי שבטי יהודה ובנימין. אך מדרש חז"ל חשוב מסביר שמבחינה רוחנית, כל אחת מהברכות חלה על כל אחד מהשבטים:

כבר כתוב 'וַיִּבְרַךְ אוֹתָם', ומה תלמוד לומר [בהמשך אותו פסוק] "אִישׁ אֲשֶׁר כָּבְרָתוֹ בִּרְךָ אֹתָם"? [תשובה:] חזר וְכָלֵם כולם כאחד... לקיים מה שנאמר "כָּלֵךְ יָפֶה רְעִיתִי וּמוֹם אֵין בָּךְ".

מהרעיון הזה יוצאים שני דברים: ראשית, שכולנו קשורים לכל השבטים (בכולנו יש בחינת יהודה, בחינת יוסף וכן הלאה), ושנית, שכל אחד מאיתנו יכול להיות קשור באופן ספציפי לכל אחד השבטים, להיות 'בן' רוחני שלו.

דבר זה היווה בסיס לנושא שלם בקבלה, שיסודו בספר יצירה, לפיו שנים עשר השבטים מקבילים לשנים עשר חודשי השנה וכן לשנים עשר 'חודשים' או כשרונות רוחניים ייחודיים ה'מאירים' בחודשים אלו. מכיוון שכל אחד מאתנו נולד בחודש מסוים, הרי שכל אחד קשור במיוחד לאחד השבטים והחודשים הללו. במלים אחרות, ישנם שנים-עשר (או, עם בני יוסף, שלושה-עשר) טיפוסים אישיות יהודיים שכל אחד מאתנו משתייך אליהם, ובנוסף מתחבר אליהם לאורך מעגל השנה.

מתנה גדולה נוספת שאנו מקבלים מכל זה הוא כלל חשוב ועמוק בחינוך ילדים. כולנו מכירים את הפסוק במשלי, "חֹשֶׁךְ שֶׁבֶטוֹ שׁוֹנֵא כְּנוֹ". על פי פשוט, כוונת הפסוק היא שהחוסך והמונע מבנו עונשים והקפדות למעשה פוגע בבנו. אך חסידים העניקו לפסוק פירוש נוסף ומקורי: מי שחוסך ומונע מבנו את החיבור שלו לשבט הנשמות שלו הוא הפוגע בבנו! אפשר להגיד שפשוט הפסוק עוסק בחיצוניות החינוך, בעניין הגבולות והמשמעת, ואילו הדרש הזה עוסק בפנימיות החינוך - בייעודו לחבר כל ילד לשורשו הרוחני.

לטובת הסקרנים, להלן ההקבלה השלמה בין כל השבטים לחודשים ולחודשים שלהם, לפי סדר החודשים (החל מניסן, המוגדר כראשון במעגל החודשים):

חודש	שבט	חוש	חודש	שבט	חוש
ניסן	יהודה	דיבור	תשרי	אפרים	מישוש
אייר	יששכר	עיון	חשוון	מנשה	ריח
סיון	זבולון	הילוך	כסלו	בנימין	שינה
תמוז	ראובן	ראייה	טבת	דן	רוגז
אב	שמעון	שמיעה	שבט	אשר	אכילה
אלול	גד	תיקון	(אדר א')	לוי	נדינה
			אדר (ב')	נפתלי	שחוק

הבהרה: הרעיון לפיו אדם שייך דווקא לשבט של החודש בו נולד היא הצעה בלבד. אם אתם מרגישים יותר קשורים לחודש אחר - אולי זה השבט שלכם. הכי חשוב לזכור שכולנו כלולים מכל השבטים והחודשים - "כָּלֵךְ יָפֶה רְעִיתִי"!

אחד הנושאים המסקרנים ביותר בתחום הפסיכולוגיה הוא נושא טיפוס האישיות. את זה שכל אחד מאתנו שונה ומיוחד כולנו יודעים. גם את זה שכולנו בני אדם הנתונים לאותה חוקיות פסיכולוגית בסיסית אנחנו יודעים. אך האם בין האנושיות הכללית שלנו לבין האינדיווידואליות הפרטית שלנו אין מישור ביניים? מישור בו אנו יותר מ"פלוני" אך פחות מ"בן אדם", בו אנו חלק מקבוצה או משפחה של נשמות?

כאן נכנסת גישת הטיפוסים הפסיכולוגיים ומנסה לחלק אותנו לקבוצות שלכל אחת קווי אופי מסוימים. כך למשל טיפוסים מסוימים שייכים לטיפוס ה'מנהיג', אחרים לטיפוס ה'תיאורטיקן', אחרים הם 'הרפתקנים', וכן הלאה. שיטה אחת מחלקת אותנו ל-4 טיפוסים, שנייה ל-16, ואחרות למספרים אחרים. אפשר לומר שרעיון זה הוא גלגול מודרני של שיטות עתיקות כגון האסטרולוגיה, המחלקת אף היא את בני האדם לטיפוסים לפי המזל של החודש בו נולדו, ומנסה להקיש מכך לגבי אופיים, ייעודם ואף גורלם.

גם בתורה אנו רואים יסוד לרעיון טיפוס האישיות. הדבר נמצא בפרשתנו, הפרשה החותמת את חומש בראשית.

אור דרך ויטראז'

בראשית מכונה "חומש האבות", ואם כן אין זה מפתיע שהוא מסתיים בפטירתו של האב השלישי (שעל שמו קרויים כל צאצאיו היהודים), ובברכות שהוא מעניק לבניו.

עם יעקב מתרחשת קפיצת מדרגה בהתפתחות היהדות: בעוד אברהם ויצחק נאלצו שניהם להרחיק חלק מילדיהם ולראות רק אחד מהם ממשיך את דרכם, יעקב מתייחד בכך ש"מיטתו שלמה" - הוא נפרד מהעולם כשתריסר בניו סובבים אותו ונשבעים כולם להמשיך את דרכו, כאשר מכל אחד מהם עתיד לצמוח שבט משבטי ישראל (במקרה של יוסף אפילו שני שבטים).

שני דברים מתחדשים כאן: שיש ריבוי בנים הממשיכים את דרך האב, ושכולם ממשיכים את דרך האב. משמעות הדבר היא שכעת לראשונה בשורת הברית האלוהית, שהחלה להתגלות בעולם עם אברהם, מתחילה להסתעף לענפים וסגנונות שונים (שבט פירוש ענף), כמו אור שמש העובר דרך ויטראז' ומשתבר לאלומות צבעוניות שונות. אף חלקיק אור אינו אובד כאן, וכל הגוונים משלימים ומצטרפים אלו לאלו לכדי אחדות גבוהה יותר - שלם הגדול מסך חלקיו.

דבר זה משתקף בכך שיעקב מקפיד להעניק ברכה מחזקת לכל אחד מהילדים, בלי לפסוח על אף אחד. אפילו ברכתם של שמעון ולוי, שעל פניה נשמעת כקללה, התפרשה לאורך כל הדורות בדרכים חיוביות שונות (כפי שגם משתקף בהמשך ההיסטוריה, שהרי שניהם הפכו לשבטים חשובים ומלוי אף יצאו משה, אהרן ומרים וכל שושלת הלויים והכהנים).

בכך מתקן יעקב את הזמן בו העניק כתונת פסים רק לבנו החביב יוסף, מה שעורר את קנאת האחים עליו. אכן, לפי אחד הפירושים הכתונת הייתה עשויה פסים צבעוניים שונים. לפי זה ניתן לומר שבהתחלה יעקב הוריש את כל 'צבעיו' ליוסף (ועל כן אלומות האחים - לשון אלומות אור - השתחוו בחלומם כולן אליו), אך כעת הוא הבין שכל ילד צריך לקבל את הצבע שלו.

נשים לב שהברכות אינן שוות באורכן: יהודה ויוסף מקבלים כל אחד חמישה פסוקים ארוכים; גד, אשר ונפתלי מקבלים כל אחד פסוק קצר; ואילו שמעון ולוי מתברכים בכלל בברכה אחת. ההערכה השווה

מה
רפספס
סניג?

נרשמים לסמסטר אביב ומרוויחים שנה שלמה

הסבת
אקדמאים
להוראה

תואר
שני

תעודת
הוראה

תואר
ראשון

חדש! תוכנית ייחודית להסבת אקדמאים לחינוך מיוחד

חינוך מיוחד | לשון | אנגלית | ספרות | גאוגרפיה ולימודי סביבה | אזרחות | תושב"ע | מתמטיקה
מדעי המחשב | מדעי הטבע | היסטוריה | לימודי א"י | תקשורת וניו מדיה | תנ"ך | מחשבת ישראל

תואר ראשון B.Ed. והסבת אקדמאים להוראה

הרצוג. לדעת. לחנך.

להרשמה: 073-3742354 או היכנסו לאתר המכללה: herzog.ac.il

חתונה עבודה וילדים, לא בהכרח משנה בצורה משמעותית עובדה זו. ודאי שזוגיות טובה (פת בסלו, כדברי חז"ל) וילדים מסייעים להתמודדות, אך אין בכוחם לעקור מן היסוד את הנסיונות בתחום זה.

לכל אחד יש יצר רע, שלא הולך להסתלק מכאן בטווח המידי. הרב קוק כתב (אוה"ק ג עמ' רלה) שהפנמת עניין זה מהווה "הבנה אנושית במהות הנפש" ושעל ידי זה יוכל האדם "להביט על מגרעותיו כעל דבר העומד מחוץ לעצמותו, ובה הוא שופט את עצמו בצדק!"

אל תחכה לרגע או ליום בו תהיה נקי לחלוטין ב-100%, ציפיה מעין זו אינה בהכרח ריאלית, ועלולה לאכזב.

לפני החטא - תילחם, סגן את הטלפון ברמה הגבוהה ביותר, שמור על טהרת העיניים, ויתר הדברים שאדם צריך לדרוש מעצמו. לצד זה - תמשיך להתפתח בחינוך, בלימוד תורה, בגבורה, בעשיית טוב.

אם קרה נפלת - תעשה תשובה, ואחר כך תאמין שה' סלח לך, תשחרר, ותמשיך הלאה!

כשתרגיש פחות אשמה (אחרי החטא!), יהיה לך הכוח לא להתמקד ביצר זה, ואולי אף לגבור עליו בתדירות רבה יותר.

תתמקד בטוב שבחיים שלך, בעשייה לימוד תורה ותפילה. זכור שהתמקדות באור היא שמגרשת את החושך. לא להיפך.

(כמובן שאין כאן הצדקה לחטא או המעטה בחומרתו, אלא הכנסה לפרופורציה, ונתינת אמון בכוחה של התשובה למחוק את כל הרוע שבעולם, כדברי הרמב"ם בהלכות תשובה פרק ז).

3. שתף

אחת מתופעות הלוואי של יצר הרע, ועל אחת כמה וכמה ביצר הזה, בפרט אצל בוגרי ישיבות, היא תחושת הבושה מעצמי. הבושה גדולה כל כך עד שאסור שאף אדם ידע מה שעובר עליי.

הרי אני רשע, צבוע. מה יחשבו עליי??

כמובן שזה לא נכון. להפך, השיתוף אינו מקטין אותך אלא יוצר הערכה כלפיו. ובעיקר - הוא יקל עליך, מאוד.

שיתוף יוריד ממך משא מיותר, שמפריע לך להוסיף אור טוב ושמחה בחייך הנפלאים.

את מי לשתף? יכול להיות רב שלך, חבר טוב, או מטפל.

הכי חשוב - תשתף רק מי שאתה מעריך, ורק אם זה משהו שיקח את זה ברצינות, ולא יזלזל בך או ברגשותיך.

אם הדבר ניתן, ובתנאי שזה יועיל (תלוי בסוג וטיב הקשר ביניכם), לעיתים ניתן אף לשתף בעדינות את אשתך. איך משתפים? בלי פרטים, רק בצורה כללית, בלי 'ליפול עליה', שתבין שיש התמודדות ושאתה מתאמץ להיות טהור, עבורך וגם עבודה.

בהצלחה אח יקר, יש לך כנפי רוח, לך בכוחך והושעת את ישראל!

הרב שמואל אברהם

רב קהילת 'ספרדי דתי-לאומי', הדר גנים, פ"ת

שאלה:

שלום, אני נשוי ובוגר ישיבה. אני כל הזמן מלא תאוות ומחשבות. מרגיש צבוע לגמרי. כל הכוחות שלי הולכים על זה, אשמח לעזרה. תודה!

תשובה:

שלום אח יקר ואהוב. מתוך דבריך הכנים ניכר הכאב והרצון הבורע להיות טהור.

ההתמודדות עם יצר הרע ארוכה ואיטית, דורשת סבלנות, והרבה לימוד זכות על עצמך.

בקשר לזה אני רוצה לשתף אותך בשלוש תובנות שיכולות לעזור.

1. שנה את ההגדרה ל'הצלחה'

ההצלחה המסחררת של יצר העריות היא ביכולתו לגרום לנו לחשוב שנפילה מעידה על כל המכלול של האישיות. הוא אומר בערך כך: 'אם אתה טהור אז יש לך ערך. אבל אם אתה נופל - אתה רע וצבוע גם בכל יתר התחומים'.

ההצלחה שלו מסחררת אף יותר - הוא משכנע אותנו לחשוב שאם אנחנו לא טהורים לגמרי, אם אנחנו לא 100%, אז אנחנו טמאים ב-100%.

גם עליך זה פועל חזק, אתה אמרת בעצמך שכל כוחותיך נשאבים למקום זה. למען האמת, הרגשה זו טבעית, ואף יש בה מן הבריאות והטהרה. הנפש מרגישה דחייה וסלידה מהתיעוב של החטא. אבל, אליה וקוץ בה. תיעוב מן החטא הוא חיובי ומבורך, תיעוב מעצמך - שלילי ומזיק!

אז מה אני מציע? פשוט תגדיר את המושג 'הצלחה' בתחום זה כמו כל הצלחה בשמירת מצוות אחרות. תן ליצר הזה את הפרופורציות הנכונות, כמו היצר לרכל או לאכול הרבה או יתר התאוות שכן, שאני מניח שגם אתה נופל בהן מדי פעם, אבל לומד לחיות איתן, בלי שהן ירסקו אותך.

תזכיר לעצמך שב-99% אחוזים מהזמן אתה עסוק בלימוד תורה, אהבה לרעייתך, ועוד המון דברים טובים. כפי שאמרת לי - אתה יודע עד כמה אתה משפיע לטובה על אנשים רבים. האמן לי, כשחז"ל אמרו שמידה טובה מרובה ממידת פורענות, הם התכוונו למצבים שבהם מציבים חטא אחד מול מצווה אחת. בנידון שלך - אין מה להשוות, אתה מלא בעשייה. אצלך הטוב מכריע מלכתחילה. אין זה עידוד או נחמה - זו האמת.

ברגע שתסתכל על זה כך - תפנים שאתה כולך טוב, עוסק בטוב, שנופל מדי פעם. אתה מוצלח מאוד! לא צבוע, לא רע, לא גרוע.

2. אם כבר נפלת - שחרר

עצה זו דומה לקודמת, אבל מזווית שונה.

חז"ל (ב"ב קסד) גילו לנו שהרהור עבירה הוא אחד מהדברים שכל אדם (!) - נופל בו כל יום.

פעמים רבות אנחנו מסרבים להכיר בכך - שיצר הרע צפון בתוך ליבו של אדם (גמ' סוכה). אתה חושב שנפטרת ממנו ואז אתה מגלה שאין הדבר כן. הוא מוטבע עמוק, מטבע הבריאה. עלינו להכיר בכך שגם התקדמות בשלבי החיים השונים,

אותיות וילדים

חגיגות גיליון 800

מצורף למגזין
סט מדבקות
מדליקות
מתנה!

מצטרפים עכשיו לאותיות וילדים ומקבלים
משחק קופסה מבית **BRAINGO** במתנה!!!

* הסתנה בתחביבות לשנה

אותיות וילדים
יחד עם ילדי ישראל

הצטרפו עכשיו >> התקשרו 8980*
או חפשו בגוגל 'מגזין אותיות וילדים'

מבית
פנימה
מגזין לנשים

מזוזה מוסלקת אל תוך בירת הקורונה

הנקודה היהודית הקרובה ביותר למוקד התפרצות הקורונה לפני כשנתיים בעיר וואהן בסין, היא צ'נגדו, בירת מחוז סצ'ואן במערב סין המונה כעשרים מיליון תושבים > דובי ושרה העניג הקימו בה בית חב"ד לפני כעשר שנים וכבר בשבוע הראשון זומנו לחקירה שלא הייתה מביישת את הק.ג.ב > מהיפני היהודי בן הנאצי ועד לנר חנוכה שהדליק נשמה בתוך כת סינית - סיפורי חסידים בשידור ישיר מסין הקומוניסטית.

יצחק הורוויץ

הרבי. דובי לא השתהה וענה מיד: "כן, הרב פרוינדליך הוא אחי".
 "אם כך", חייך הקצין ופסק, "הכל בסדר" ושחרר אותו הביתה...

עמק הסיניקון

הערים הגדולות של סין ממוקמות רובן ככולן במזרח סין בקרבה לים – הונג קונג, שנגן, שנחאי, טיאנג'ין, ערים גדולות מבוססות וידועות. צ'נגדו לעומת זאת היא בירת מחוז סצ'ואן במערב סין, למרגלות הרי ההימאליה. מחוז מרהיב ביופיו המושך אליו מטיילים רבים. בין הרי נמצאת שמורות טבע מהיפות בעולם ושמורת דובי הפנדה החיים בהרים שבצפון המחוז.

בירת המחוז צ'נגדו היא מטרופולין ענק בן עשרים מיליון איש, והיא מרכז לייצור טכנולוגיות מתקדמות ומוצרי אלקטרוניקה, ובסיס ההייטק הסיני. חברות בינלאומיות רבות – בהן אינטל, IBM, נוקיה, מוטורולה, SAP ומיקרוסופט – הקימו בעיר מרכזי פיתוח.

"זה עמק הסיניקון של סין", אומר דובי, "הרבה מאנשי העיר עוסקים בהייטק או ביבוא סחורות, כולל מוצרי ים-המלח, משקאות, מוצרי מלונאות, תכשיטים, מותגים ועוד". בעיר לכאורה לא הייתה קיימת נוכחות יהודית משמעותית אבל בימים קודם הגעתם לשליחות עמדה אוניברסיטת בר אילן לערוך תוכנית חילופי סטודנטים עם אוניברסיטת צ'נגדו, שלושים סטודנטים ישראלים עמדו להגיע אל העיר וכך הוצע לפני כעשר שנים לזוג הצעיר, דובי ושרה, להגיע יחד עם הסטודנטים ולפתוח בה בית חב"ד.

דובי הוא יליד מגדל העמק ונכדו של רב העיר רבי יצחק דוד גרוסמן. הוא התחנך בבית משפחת חסידי לעלוב, משפחה בעלת זיקה עמוקה לחב"ד. בתור הנכד של, היה לו ברור שגם הוא בדרך לשליחות של קירוב, וכבר בתקופת האירוסין סיכמו הזוג הנרגש שפניהם לשליחות.

בני הזוג אימצו את ההצעה, שכרו דירה בת שלושה חדרים בבית דירות במרכז העיר. את הסלון הקדישו לאורחים, וחדר אחד הוקדש למקפאים ואחסון האוכל הכשר שהובא במיוחד מישראל, כאשר מי שעודד וסייע להם כבר מתחילת הדרך היה הסבא הרב גרוסמן, עמו התייעצו בכל מהלך.

אלא שאז התברר שהתוכנית בוטלה, הסטודנטים לא הגיעו, וכך מצאו בני הזוג את עצמם בעיר מחפשים אחרי נשמות יהודיות. אך עד מהרה התברר שיש בה יהודים לא מעטים, הקונסול האמריקני בעיר יהודי, קונסוליה ישראלית גם פועלת בעיר, וכך גם מספר

יה זה בתחילת דרכם בשנת תשע"ב, כאשר דובי ושרה העניגו, עשו את צעדיהם הראשונים בשליחות לעיר צ'נגדו שבמערב סין. דובי סיים שבוע עמוס התרוצצויות ברחבי העיר בחיפוש אחרי ניצוצות יהודיים. יום שישי הגיע ובני הזוג החלו בהכנות לקראת שבת, כאשר לפתע נשמעה דפיקה כבדה על הדלת ופנימה נכנסו עשרה שוטרים סיניים חמורי סכר. הם פשטו על הבית, ערכו בו חיפוש ועצרו את בעל הבית לחקירה.

"הסיעו אותי", נזכר דובי, "לתחנת המשטרה. אמנם, כשיצאו לשליחות בסין ידענו שהיא מדינה קומוניסטית, אך לא ידענו עד כמה. חששתי ולא ידעתי מדוע נעצתי ומה הם רוצים.

"בתחנת המשטרה קצין דובר אנגלית הושיב אותי מולו בחדר חקירות וחקר אותי. אמנם באדיבות רבה אבל בנוקשות. העניין הוא שבסין בעלת המשטר הקומוניסטי פעילות דתית נמצאת בפיקוח, אסורה פעילות מיסיונרית והקצין דרש לדעת מה אני עושה בעיר, מדוע הגענו ומה אנו רוצים. התברר לי שהם ידעו עלי הכל, כל מה שאנו עושים, עין רואה, אוזן שומעת והיד רושמת. שאלו אותי למה דיברתי עם פלוני, למה שאלתי את האיש הזה והזה אם הוא יהודי וכדומה. הסברתי להם שאנו כיהודים מתנגדים לפעילות של המרת דת וכל הפעילות שלי נועדה רק לקרב יהודים ליהדותם. ומופנית ליהודים בלבד."

שעה ארוכה חקר הקצין את דובי, שהסביר לו באריכות מהי היהדות וערכיה, מהו העם היהודי ותורת ישראל ומה פשר פעילותו. גם כאשר השבת הלכה והתקרבה, החקירה לא הסתיימה. לבסוף פתח הקצין את מגירת שולחנו ומשם שלף כרטיס תפילת הדרך אותו חילק דובי במהלך השבוע למי שפגש, בצדו השני הייתה דמותו של הרבי. הקצין שאל את דובי: "מי זה האיש הזה? ראיתי שהדמות הזו מופיעה בתמונה התלויה בסלון ביתך. מיהו."

"הבנתי", ממשיך ומספר דובי, "שאם איאלץ עכשיו להסביר מיהו הרבי ומה פשר דמותו, לא אסיים, ואבלה את השבת בתחנת המשטרה. לפיכך עניתי לו בקצרה: זה אבא שלי."

הקצין הקשיב ואז ערך שיחה טלפונית ארוכה למפקדיו בסניגית כשהוא כנראה מסביר לצד שמעבר לקו במה המדובר. הוא דיבר ודיבר, ולפתע באמצע השיחה עצר ושאל את דובי: "אם כך, האם הרב פרוינדליך מביגינג הוא אחיך?". הוא התכוון לרב שמעון פרוינדליך, שליח חב"ד בבירת סין שכבר היה דמות מוכרת ומקובלת במסדרונות הממשל הסיני וגם בביתו תלויה תמונה של

ישראלי בעל מועדון בצ'נגדו, מכל מכריהם הוא היה לכאורה הגס שבהם, צעיר שמעולם לא התעניין ביהדות ולא הצטרף לחבריו לביקורים בבית חב"ד. בערב יום כיפור הגיע דובי למועדון שלו, חילק מחזורים וסיפר לו על יום כיפור, הסביר על מהות היום והזמין אותו להגיע לתפילת כל נדרי.

"הפעם הרב", הבטיח בני, "אני אגיע". ובכן כל נדרי מתחיל, הישראלים כולם מתייצבים אבל דובי התאכזב לראות שבני לא הגיע. גם לא ביום הקדוש ביותר בשנה. "זה היה מאכזב מאוד", נזכר דובי, "התפלאתי והצטערתי". אבל אז במוצאי החג עם צאת הצום, הוא התקשר וכולו צער ויגון. "כבוד הרב", הוא סיפר במבוכה, "אני מאוד מצטער שלא הגעתי. מה שקרה הוא שהייתי אצלי במלון חצי שעה לפני יום כיפור, עמדתי לצאת לבית חב"ד ליכל נדרי ואז נזכרתי שהרב אמר שביום כיפור אסור לנעול וללכת עם נעלי עור. חיפשתי אצלי בארון ולא מצאתי נעליים ללא עור. יצאתי החוצה לחפש חנות קרובה לקנות נעלי בד ולא מצאתי. נשארתי עם הגרביים שלי ולא יכולתי לצאת.

"מה עשיתי? הרב נתן לי ספר, אז פתחתי וקראתי אותו חמש פעמים מההתחלה עד הסוף כל יום כיפור. הרב, עכשיו אני מבטיח שאתחיל גם לשמור כל חג כהלכתו". ובכן, הצעיר הישראלי הזה שאף לא ידע לקרוא למחזור בשמו ולא הבין בו דבר, קרא אותו החל מ'אשרי' וכלה ב'יצירות', מילה במילה את כל תפילת יום כיפור. מה היה אומר על זה רבי לוי יצחק מברדיטשוב?

הייתי אצלי במלון חצי שעה לפני יום כיפור, עמדתי לצאת לבית חב"ד ל'כל נדרי' ואז נזכרתי שהרב אמר שביום כיפור אסור לנעול וללכת עם נעלי עור. חיפשתי אצלי בארון ולא מצאתי נעליים ללא עור. יצאתי החוצה לחפש חנות קרובה לקנות נעלי בד ולא מצאתי. נשארתי עם הגרביים שלי

לפעמים גם הטבע הוא פייק

לא קל לגדל משפחה כה הרחק מעבר לים, הגעוועים למשפחה ולמה שקורה בארץ לפעמים מכאיבים. עם זאת, מבחינת צרכים פיזיים יש הכל, כולל בשר משחיטה מקומית. "מה שאין לנו זה חלב", אומר דובי, "לקראת שבועות עלינו להתארגן ולבקש שיביאו לנו מעבר לים גבינה כלשהי. וכאשר אנו בחופש בארץ, גם בחורף, יש דבר אחד שהילדים רוצים לטעום וזו גלידה חלבית".

מה שמפצה על הגלידה, אלו הנופים הנפלאים של סצ'ואן, וביקורים אצל הפנדות המפורסמות של המחוז. "לי קוראים דובי, אז איך נוותר על הדובים המפורסמים בעולם? כמה פעמים כבר היינו אצלם, וכל אורח אצלנו נלקח לביקור אצל הפנדות".

העיר מודרנית ומשוכללת מאוד, המילה האחרונה של הקדמה הטכנולוגית, אולי טכנולוגית מדי. "קיץ אחד", מספר דובי, "יצאנו לשמורת טבע קרובה לעיר. היו שם מפלים זורמים, בריכות שכשוך טבעיות ועוד. בערב החל להחשיך וברמקולים מודיעים שהשמורה נסגרת. סין היא סין ובשעה חמש בדיוק הופסק החשמל והאור כבה, שורה אפלולית בשמורה אבל למרבה התדהמה גם המפלים חדלו לזרום ובריכות המים התרוקנו. הכל היה מלאכותי. לפעמים גם הטבע הוא מעולם הדמיון".

הפעילות הקהילתית הלכה וצמחה וכבר הקיפה שלוש מאות איש שחשו כמשפחה אחת, ואז לפני כשנתיים החלו שמועות על מחלה מסתורית שתקפה את ווהאן, עיר המצויה במרחק שעת נסיעת רכבת מצ'נגדו.

העיר נסגרה לתנועה. באותו זמן, עופר, איש עסקים המתגורר בווהאן והחל להתקרב, ביקש מדובי לשלוח לו מזוזות, וזה מיהר

אנשי עסקים ואנשי הייטק יהודים השתקעו בעיר.

תחילה ידע דובי קשיים עם השלטונות וכאמור אף נחקר. "בסופו של דבר זה הסתדר, אך אסור לנו לארח סינים במסגרת הפעילות שלנו". במקרה של זוג מעורב, ויש עניין לקרב את בן הזוג היהודי, או שמדובר בסיני שהתגייר, צריך אישור מיוחד לביקור. "עם זאת", אומר דובי, "הסינים מכבדים מאוד יהודים. היהודים נחשבים בעיניהם חכמים ומצליחים וכמי ששולטים בכלכלה העולמית. מה שאצל גויים אחרים אולי מביא לאנטישמיות, אצלם מביא להערכה. הם מגלים סלידה מאמריקנים אבל מכבדים ומעריצים יהודים.

"יש גם דמיון מה בין היהדות לתרבות הסינית. זו תרבות עתיקה בת אלפי שנים, גם כן. תרבות המכבדת מסורת וערכים שמרניים, כמו אצל היהודים". עם זאת היה על דובי להתגבר על כמה וכמה מחסומי תרבות וקשיים לוגיסטיים כדי להתחיל ולפעול.

"מה שהתברר לנו", נזכר דובי, "הוא שישראלים שהשתקעו כאן השתלטו על חיי הלילה של העיר והקימו בה מועדונים. אנו לא היססנו ונכנסנו למקומות האלה והצענו לישראלים להגיע לבית חב"ד לסעודת שבת ולפעילות יהודית. הם היו המומים לראות יהודי חסיד שמגיע לעיר, נכנס למקום שכזה ומציע לשותות עימם לחיים. וכך, קיבוצניקים שלא ידעו מהי יהדות החלו להגיע, אנשים שלא הניחו תפילין בחייהם, יהודי שהניח תפילין לראשונה בגיל 35, יהודי שהתבולל ונישא לאשה סינית הגיע, ולאט לאט נוצרה קהילה יהודית".

"מצטער שלא הגעתי..."

הקהילה הלכה וגדלה, נוסד בית ספר של יום ראשון לילדים וסמינר לנשים. כשהפעילות צמחה, דובי שכר מקום גדול יותר. נוספו עוד שיעורי תורה, עוד פעילות לצעירים ולמשפחות, תרמילים שהיו בדרכם לשמורות הטבע והרי ההימלאיה שבאזור עצרו בדרכם בבית חב"ד, אנשי עסקים שבאו לבקר בעיר לרגל עסקיהם שבתו אצלו. הגרעין היהודי התרחב עד שמנה מאות איש.

"אנו עושים את שלנו, לא משנה מה התוצאות, גדולות או קטנות. יהודי שלראשונה לומד מהי תורה, מהו שמע ישראל - זה גם דבר גדול. גם אם פעם פעמיים הייתי בשמחת תורה לבד בלי מניין ורקדתי עם ספר התורה לבד, זה לא משנה. השמחה הייתה שלימה, כי אני שם בשביל השליחות".

והיו כמובן מקרים מרגשים ומעוררי השראה. קחו למשל את בני.

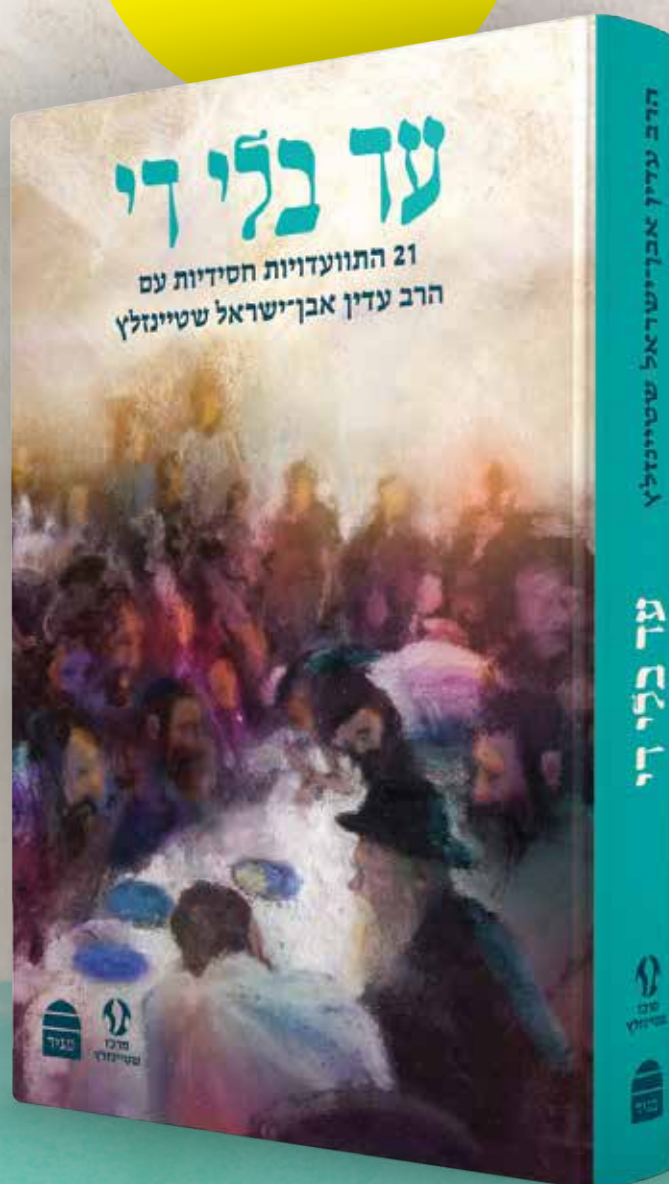
הצטרפו להתוועדות

עם הרב עדין אבן-ישראל שטיינזלץ

חדש!

"יש דרכים שונות לחולל שינוי
משמעותי בחיי אדם. אפשר לעשות
זאת כמו שמפוררים הר – לוקחים כך
וכך קילוגרמים של חומר נפץ
ומפוצצים אותם. הדרך הזו אמנם
יכולה להסתיים בשינוי גדול, אבל היא
עלולה גם להסתיים בכך שהאדם
יתפרק לחתיכות קטנות שאי אפשר
לעשות בהן כלום. לפעמים השינוי
צריך להיעשות בדרך הרבה יותר
מתונה.."

להשיג בחנויות הספרים המובחרות

www.korenpub.co.il

וכאן החל טאקי לגולל את סיפורו הבלתי ייאמן שמתחיל אי שם בתוככי מלחמת העולם השנייה, כשמפקד נאצי נושא לאשה נערה בת ישראל ומבטיח לה חיים טובים ומאושרים.

מיד עם תום המלחמה ברח הנאצי יחד עם אשתו היהודייה לארגנטינה, שם חי כשנתיים בזהות בדויה, ואחר כך עברו לשווייץ, שם פתחו את חייהם מחדש, בלי שאיש ידע על העבר האפל של המפקד הנאצי.

הפעילות הקהילתית הלכה וצמחה וכבר הקיפה שלוש מאות איש שחשו כמשפחה אחת, ואז לפני כשנתיים החלו שמועות על מחלה מסתורית שתקפה את ווהאן, עיר המצויה במרחק שעת נסיעת רכבת מצ'נגדו.

בשווייץ נולדה בתם היחידה, שלא ידעה הרבה על עברה היהודי של אימה ונישאה לגוי יפני. לאחר נישואיהם היגרו ליפן, שם נולד בנם טאקי. "אז אתה בעצם יהודי לפי התורה וההלכה היהודית", הפתיע אותו ג'דווין. "הרב שלי בוודאי ישמח לפגוש בך".

כך מצידה השני של האפרכסת, שמע הרב דובי את התרגשותו של מר ג'דווין: "גיליתי כאן יהודי, ניצול שואה. בעצם לא ניצול שואה, אלא ניצול הנאצים, נכד למפקד נאצי". הם קבעו להיפגש. פעמיים הבטיח טאקי להגיע ולא הגיע, וכשבחר להגיע היה זה בדיוק ביום הראשון של חג הסוכות, כשדובי עמד בבית הכנסת עם ארבעת המינים.

טאקי התקבל בכבוד מלכים, ודובי הנעים לו את השהות ולימד אותו מהי טלית ומהו לולב, מהו אתרוג ומהי סוכה. לאחר התפילה, משך כחמש שעות התוועדו בני הקהילה עם האורח שהצטרף לסוכת השלום וביקש להכיר את עמו, את היהודים.

לשלוח לו את המזוזות כשהן מוסלקות בתוך חבילת מסכות מגן, כי לווהאן ניתן היה לשלוח רק ציוד רפואי... מחזה מעולם אחר: יהודי אחד שולח מזוזות בתוך חבילת מסכות מגן ליהודי אחר, הנמצא בתוך ווהאן שבסין – מוקד מגפת הקורונה.

זמן מה אחר כך התפשטה המגיפה והגיעה גם לצ'נגדו שנתקפה באימה. התושבים חדלו לצאת מבתיהם ונרשמו עשרות נפגעים. העיר שותקה ונכנסה לפאניקה. "היה הרבה פייק והגזמות על מתים שמתגוללים ברחובות", נזכר דובי, "אבל הכל נסגר. התחבורה נעצרה, מסעדות ומקומות התכנסות נסגרו. מסכות גם כך הסינים עוטים פה בגלל זיהום האוויר, והפעילות בבית חב"ד כמעט פסקה. אנשים חששו להתאסף יחד, ולאט לאט גם החלו לעזוב". מהארץ הגיעו טלפונים מבוהלים שדאגו לשלום המשפחה וביקשו ממשפחת העניג לשוב ארצה, אבל דובי התעקש להישאר עוד. "יש לנו שליחות", אמר, "כל עוד יש פה יהודים צריך להישאר. חשתי אחריות במצב הזה, כי יש לדאוג לכל יהודי דווקא במקרה של משבר".

המשפחות של דובי ושרה חששו לשלומם, אך ככל שגדל החשש גדלה גם ההערכה. הרב גרוסמן שיתף בתחושות: "גם בזמנים הקשים של הקורונה הם לא היססו. חששנו בזמנו לכך שהם נשארו זמן כה רב בלב המגיפה, עד הרגע האחרון כמעט".

הזרים עזבו את סין בהמוניהם, "עד שבסוף הקונסול האמריקני אמר לי, 'כבוד הרב צריך לעזוב'. רק אז גם אנו נטשנו בכאב את המקום, ואז גילינו שהמגיפה כבר התפשטה בכל מקום".

טאקי זה לא רק משחק

טאקי נורי הוא איש עסקים יפני שמשמש כנציג רשת המזון העולמית '7-11'. לרשת יש למעלה מ-200 חנויות ב'צ'נגדהסיניתי והוא מבקר בסין לעיתים תכופות, ועומד מקרוב אחר ההתנהלות הקמעונאית.

באחת הפגישות שלו שנערכה לאחרונה עם סוחר יהודי מקומי, מר ארי ג'דווין, צלצל הטלפון של ג'דווין והוא ביקש את סליחתו של טאקי בהתנצלו כי עליו לענות לשיחה שכן הרב מחפש אותו...

איש העסקים היפני נדרך. מה זה רב? הוא תהה, ומר ג'דווין מסביר לו שהרב הוא האישיות והסמכות התורנית שמורה את הדרך ליהודים, והרב נוהג להתקשר אליו להזכיר לו שיש שיעור בין מנחה למעריב. "גם אני מגזע יהודים", הפתיע טאקי את איש שיחו, אך מיד תיקן את עצמו: "אני בעצם גרמני, מגזע הנאצים, וגם יפני. אבל הייתה לי סבתא יהודייה".

משפחתו ומקורביו. בודד הוא בעולם. נר חנוכה שהפתיע אותו החזיר אותו בבת אחת למחזות אחרים ומארים, וכעת הוא רוצה לחדש את הקשר שאבד לו.

אנא סיני ואימא 'נוצריה'

"כשגדלתי, לא ידעתי על מוצאי היהודי" מספר סו הן פן. "אמי התנצרה לפני שהיא נישאה לאבי, והיא הסתירה את מוצאה ממני ומאחוזי. זו לא הייתה משימה פשוטה, במיוחד בשל העובדה שכל קרובי משפחתה הם יהודים מובהקים. כשגדלנו מעט התחלנו לחשוד, אך בכל פעם ששאלנו אותה השיבה אמי שכל קרובי משפחתה התגיירו כשהיא למדה באוניברסיטה. זה היה נשמע חשוד, אך בגלל שלא הכרנו את היהדות חשבנו שזו דת שמצטרפים אליה ועוזבים אותה בקלות.

"הרמז הראשון שלי היה כשהייתי בן 17 וביקרתי אצל בני דודי הדתיים. הם ניסו לשכנע אותי שאני יהודי. אני התכחשתי, וכך בערך נשמעה השיחה בינינו:

"דמעות זלגו מעיניו של איש העסקים היפני, שלפתע התחוויר לו שלפי ההלכה אין לו עבר נאצי בכלל, אלא הוא יהודי במאה אחוז" מספר דובי. "הוא ביקש להכיר עוד את היהדות וללמוד על התורה והמצוות. באותה הזדמנות הוא קיבל את השם היהודי 'אברהם', בעל האושפיזין של יום טוב ראשון של סוכות. הוא גם חזר לחגוג איתנו את שמחת תורה, ובאסרו-חג הניח לראשונה בחייו תפילין".

נס חנוכה הסיני

אודליה (שם בדוי) היא ישראלית שירדה לסיין, שם מצאה עצמה חברה בכת מקומית, העוסקת בפילוסופיה רוחנית ואימון גופני הינדי, מה שמוכר בעולם כסדנת יוגה. מדי פעם היא מגיעה לשיעור בבית חב"ד ב צ'נגדולחוש מעט את טעם היהדות, אם כי מעולם לא עזבה את הכת בה היא חברה.

לקראת חנוכה ביקש דובי ממשתתפי השיעור להשתדל להדליק נרות חנוכה, כדי להרבות אור בעולם. הוא אף צייד אותם בנרות חנוכה וחנכית פח מעוצבת.

ביום הראשון של חנוכה, לעת ערב, מקבל דובי שיחת טלפון מאודליה. מתברר שהיא בסדנה שלה כמו תמיד, אבל נזכרה לפתע כי הערב הוא הנר הראשון של חנוכה והיא שכחה את נרות החנוכה בביתה, היא שואלת מה לעשות. דובי חשב קצת ואז אמר לה: "מי יודע אולי לעת כזו הגעת למקום הזה. תבקשי מהם נר ותדליקי את נרות החנוכה, שם במקום הזה, ותזכרי לברך את שלוש הברכות: להדליק נר, שעשה ניסים וברכת שהחיינו".

אודליה חשה מעט נבוכה אבל החליטה שלא להתפשר על המצווה היקרה הזו. היא ביקשה נר וגפרור, ורצתה לצאת להדליק נר במקום צדדי ובחדר נפרד, אבל ראש הכת שראה את רצונה והשתוקקותה, דווקא הביע רצונו שתדליק מול כולם.

כך נעמדה אודליה, לעיני כל חברי הכת הגדולה, ובירכה בשם ומלכות את שלוש הברכות כשהיא אף עונה לעצמה 'אמן'... דובי קיבל סרטון שתיעד את ההדלקה ואף הפך במהירות לווריאלי, וראה בכך הצלחה, אך לא ידע עד כמה.

הטלפון שקיבל למחרת היום היה יותר ממפתיע. על הקו היה בחור יהודי דומע ונרגש. מסתבר שגם הוא תינוק שנשבה באותה כת. הוא השתתף אמש במפתיע בהדלקת נר החנוכה, שהשיבה אותו מרחק שנות אור אל בית אביו ואמו.

הוא סיפר כי עזב את בית הוריו בישראל כבר בגיל חמש עשרה, ומאז הוא מסתובב בעולם מכת לכת ומחפש את עצמו. אין לו כל קשר ליהדות, והוא אף ניתק כל קשר עם בני

להיות רגועה שהבת שלך
תמצה את יכולותיה
הלימודיות והחברתיות?

לראות את הבת שלך
צומחת עם חברות טובות
ששואפות גבוה?

ללאור הראה גבוהה יחד עם
פעילות חברתית אגונית?

בקיזור, אולפנא שהיא משפחה!

אולפנת שיראל

ערב היכרות להורים | ג' טבת

ימי היכרות לבנות | ב' שבט / י' שבט

פעילות חברתית עשירה

חם אוהב

בית מדרש הורים

תכנית העשרה רוחנית

ארץ אהבתי

לצורך השתתפות בימי ההיכרות יש להרשם
בטלפון 0542377817, במייל shirel.rishom@gmail.com
או בטופס הרישום באתר: <https://ushirel.co.il>
רחוב סגן האלף 1 ירושלים

השיר של הרב גרוסמן

כאשר לרב דובי ולשרה נולד בן הוזמן הסבא לשמש כסנדק בברית והוא טס לצ'נגדו. "היה זה טקס הברית הראשון שנערך בצ'נגדו מאז בריאת העולם", אומר הרב גרוסמן.

הרב גרוסמן הגיע וזכה לקבלת פנים מפרנסי העיר שקיבלו את פניו וכיבדו אותו. לאחר מכן התקיימה שמחת הברית, ובליל שבת ערך הרב גרוסמן עונג שבת לקהילה שבאה לשמוע את דבריו. בעיצומו של האירוע, באחת עשרה בלילה נפתחה הדלת ופנימה נכנס בחור צעיר כבן עשרים וחמש, פרוץ בגדים ונושא תרמיל על כתפו, הוא הביט בנוכחים וברב גרוסמן היושב בראש השולחן וניטע על מקומו בתדהמה עד שהתקשה לדבר.

מה שהתברר הוא, שאותו צעיר טייל מזה מספר חודשים בסין באמצעות טרמפים. הוא סייר באזור סצ'ואן, עלה לטרמפ של משאית שלקחה אותו ליעדו אך לאחר כמאה קילומטרים של נסיעה התברר שהכביש סגור ונהג המשאית החליט לשוב על עקבותיו. אותו צעיר החליט לרדת באזור ולהמשיך לבדו. הוא מצא את עצמו באמצע אזור מבודד וכפרי ללא שום מכונות באופק והחליט לצעוד רגלית, אלא שאז מצא את עצמו לאחר שעה ארוכה בלב שדה חיסה עצום, כשהוא מאבד את דרכו ולא יודע אם לפנות ימינה או שמאלה. היה זה שדה שאין לו סוף והוא לא ידע כיצד ייחלץ. ככל שהמשיך וצעד, כך איבד יותר את דרכו.

"הורדתי את התרמיל", סיפר הצעיר, "והחלטתי לשתות משהו כדי להתעודד, ואז נזכרתי שלפני שנים רבות למדתי בתיכון הימלפרב בירושלים והביאו אותנו לרב גרוסמן לשיחה, הוא סיפר לנו על אמונה ובטחון ולימד אותנו שיר של בטחון בקדוש ברוך הוא, "מה שהיה היה, העיקר לא לפחד כלל". התחלתי לשיר את זה ולרקוד בשדה. ואז לפתע הגיעה משאית קטנה, שנהגה שם לב לאיש שרוקד בשדה ועצרה לי. עליתי אליה וסיפרתי לנהג שאיבדתי את דרכי ושאני מישאל. הנהג אמר לי, "אתה מישאל? אני מכיר מקום של יהודים, אקח אותך לשם. וכך הוא נסע לצ'נגדו, והוריד אותי כאן ליד הבית שיש עליו מנורה. נכנסתי פנימה והנה אני רואה את הרב שלימד אותי את השיר, כאן". "אותו צעיר שנדהם מהעניין", מספר הרב גרוסמן "קיבל על עצמו לשמור שבת וכך הוא נוהג עד היום".

"אתה יהודי".

"לא. אני לא יהודי. אני לא מאמין באלוקים".

"זה לא משנה. אתה יהודי כי אמך יהודיה".

"אבל אמי לא יהודיה, היא נוצריה".

"אמך יהודיה כי אמה יהודיה, ולכן גם אתה יהודי".

"זה היה הרגע בו הכול השתנה. הבנתי שהיהדות עוברת מדור לדור דרך האם, וכי בדרך-כלל משפחות שלימות לא מתגירות סתם כך.

"ארבע שנים לאחר-מכן דודי בא לבקר אותי בסנטה קרוז שבקליפורניה, שם למדתי. הייתה זו הפעם הראשונה שנפגשתי עמו כאדם מבוגר, וניצלתי את ההזדמנות לשאול אותו:

"אמור לי, ריי – אנחנו יהודים?"

"הכי יהודים שיש" הוא השיב לי.

"הוא סיפר לי שלא רק שאנחנו יהודים, אלא שבתור ילדים הוא, אמי וכל אחיהם ואחיותיהם היו שומרים שבת, הולכים לבית כנסת ומשתתפים בשיעורי יהדות. עבורי הייתה זו תגלית של ממש.

"מכיוון שניתן לראות על פניי שאני מגיע ממשפחה מעורבת, תמיד נשאלתי על הרקע שלי. בילדותי הייתי עונה בצחוק "אבי סיני ואמי קטשופ היינץ", או בקיצור לבן מעורב כלשהו.

"אך לפתע גיליתי כי יש לי לאום חדש, אך לא היה זה לאום, או דת, או מוצא אתני. לפתע הבנתי שאני יהודי. לא היה לי כל מושג מה זה אומר, אבל כן ידעתי שזה משהו די גדול. לפתע הפכתי להיות חלק מאיזה שבט עם מסורת עתיקת יומין, עם היסטוריה עשירה של עינויים, גזירות, פולמוסים; שבט ששיחק תפקיד משמעותי בהיסטוריה העולמית, בצורה לא פרופורציונלית לגודלו. למען האמת, זה היה יותר מדי עבורי.

גם אחותי, אליה התקשרתי מיד לאחר-מכן, חשבה כמוני. "ידעתי" היא אמרה. יכולתי לדמיין אותה מכווצת את עיניה. "אך מה זה אומר?"

"אין לי מושג! אבל זה בטח אומר משהו... אני חושב שאנחנו יכולים לנסוע לישראל בחינם".

"האם אתה רוצה לנסוע לישראל?"

"בחינם? בטח!"

"חה חה. אתה כבר נשמע יהודי!"

"את יהודיה בעצמך!..."

"ובערך בכך זה נגמר. מעולם לא ניצלתי את ההזדמנות להצטרף לטיול 'תגלית' בחינם, וחורן מהעובדה שהיו לי כמה חברות יהודיות, במשך שבע שנים לא היה לי כל קשר עם הקהילה, התרבות או הדת היהודית.

פנים אל פנים

ערב חינוך להורים

מוסדות "תורת חיים" ו"יעלת חן" בשיתוף עם גני חב"ד "תורת חיים"
שמחים להזמין את הציבור הרחב לערב ייחודי בנושא חינוך

יום רביעי ח"י טבת (22/12), באולם משכן באב"ד, בעל השאלות 25, ירושלים

20:15

התכנסות וכיבוד קל

20:30

הרב מיכי יוספי

**לגעת בנפש הילד
מתוך היכרות עם הילד שבתוכי**

21:15

לגברים: הרב אליהו לוי,
מנהל תלמוד תורה "תורת חיים"
סמכות וחברות - הילכו יחדיו?

לנשים:

21:45

הגב' אורה רבקה
וינגורט, מנהלת
ביה"ס היסודי
לבנות "יעלת חן"

**שימו לב
אל הנשמה**

21:15

הגב' אורה מימון,
מנהלת גני חב"ד
תורת חיים

**"וואס
געדענקסטו?"
מהו הזיכרון
הראשון
שאתה זוכר?**

הכניסה חופשית | בואו בשמחה

פרשת הנסף

"נכדי היקר" סיפר הרב גרוסמן, "עמד מול ניסיון קשה. איש עסקים ישראלי הציע לו 'דיל' יפה: הוא אמור לסיים עסקה גדולה, ובנדיבות ליבו מעוניין להעניק לבית חב"ד 20 אחוזים מהעסקה.

"מה כבר יכול להיות רע באיש עסקים שרוצה להיות שותף בפעילות? אבל, כשאיש העסקים ביקש להחתים אותו אצל עו"ד, עלה חשד קל בליבו של נכדי והוא ביקש להבין בדיוק מה יש בעסקה. התברר כי מדובר בעסקה שמבחינת משפטי המדינה בסין זה חוקי ולגיטימי לחלוטין. דא עקא, שכלפי שמיא וכלפי ההלכה היהודית יש הוראים זאת כדבר של ספק ריבית וכדומה, ואין זה 'גלאט' כלל וכלל.

"רבותיו ומוריו עמם התייעץ נכדי סברו שהיות והוא עצמו לא שותף בעסקה, אין כל בעיה או פגם לקבל את הכסף. בשיחת טלפון עמי בערב יום הפורים שח לי לפי תומו שיש לו הוראת היתר לעשות זאת ללא כל פקפוק. הוא הוסיף וסיפר לי כי בימים הקרובים עליו לשלם שכר דירה שנתי על הקומפלקס של בית חב"ד, בסכום ענק של עשרות אלפי דולרים, וה'עסקה' אם תצא לפועל תהיה לו לעזר.

"למרבה פליאתו, דווקא אני פקפקתי בדבר. אמרתי לו שאני משנן תדיר לילדי ולתלמידי את דברי רבי אלימלך מליז'נסק ז"ע ב'צעטיל קטן' הידוע אותו רשם לזיכרון: 'האדם לא נברא בעולם רק לשבר את הטבע'. נכון שהלב חושק עד למאוד, אבל מזהירות יתר ומעמידה על עקרונות ללא כל סרך ופקפוק לא מפסידים. היה לו קשה להסכים עמי, שמעתי על קולו שלא קל לו הוויתור, אבל הוא נכנע ואמר: סבא, אני מסכים".

"מוצאי פורים, בית חב"ד בצ'אנגדו. לפני שעה קלה סיימו את סעודת הפורים הגדולה במחוז. עשרות אנשים עברו כאן ביממה האחרונה, באו לחוש את החג. שמעו מקרא מגילה, קיבלו משלוח מנות ונהנו מסעודת פורים. עכשיו חוזרים לימי המעשה, מחר הוא היום בו יש להגיש למשכיר המקום סכום ענק של כסף. מה עושים? דובי מנקה ומסדר את המקום וליבו בל עמו.

"הרבה לאחר חצות הלילה, לפתע נקישות על הדלת. מישהו שכח כאן משהו? דובי מתפלא ורץ לפתוח את הדלת. על המפתח עומד אחד מבאי המקום שהשתתף בתפילות ובסעודות, והוא מגיש מעטפה עם הסכום הנקוב לנכדי: 'אני לא זקוק לזה כרגע, ואתה יכול ללוות את זה למשך שנה'.

"נכדי השתומם: מהיכן ידעת שאני זקוק לכסף? מתברר שביום הפורים הופיע המשכיר בבית חב"ד וחיפש אחרי הנכד שבדיוק לא שהה במקום, וביקש להזכיר לו אודות החוב.

"הוא שבר את הטבע, הלך ביושר ובתום, והוא לא הפסיד".

מתחילים מבראשית

לפני מספר חודשים, לאחר שקלו המים והמגיפה שקטה יחסית, משפחת העניג שבה לצ'אנגדו. "היה עלינו להיכנס לבירוד למשך שבועיים" מספר דובי, "ובירוד בסין זה בירוד. שבועיים בתוך חדר בלי יכולת לצאת. היה לא קל. כל המשפחה בחדר קטן. אבל התוצאה היא בסופו של דבר שבסין החיים שבו למסלולם ואין שום הגבלות. הממשלה גם חיסנה את כולם לפי החוק. גם אנחנו קיבלנו חיסון סיני. פה אין מתנגדי חיסונים, אין הפגנות, הממשלה החליטה ובשבוע אחד מיליארד סינים קיבלו חיסון".

דובי חזר ושכר את המקום בו היה בית חב"ד ופתח אותו מחדש, והקהילה אט אט שבה ומתאוששת. "אין תיירים, אין תרמילאים, אבל יש אנשי עסקים ששבו לעבודתם בעיר", הוא מספר. סין שבה ומתניעה את הכלכלה שלה והיהודים שבים אליה. ואיפה שיש יהודים בצ'אנגדו, שם תמצאו את דובי. ואם צריך להתחיל שוב מבראשית, נתחיל מבראשית. ■

"גם אני מגזע יהודים", הפתיע טאקי את איש שיחו, אך מיד תיקן את עצמו: "אני בעצם גרמני, מגזע הנאצים, וגם יפני. אבל הייתה לי סבתא יהודייה".

"אחרי שקיבלתי את התואר עבדתי בעבודות מזדמנות. בסופו של דבר עבדתי כמלצר בבית תה סיני באוסטין, טקסס, שם הגשתי תה סיני בשירות שנקרא גונג פו צ'ה. תמיד הזדהיתי עם מורשתי הסינית, ולמרות שלא דיברנו סינית בבית, פיתחתי עניין בתרבות הסינית מגיל די צעיר. העבודה הייתה מורכבת בעיקר מהגשת תה ולהיות נחמד, ויצרתי קשרים עם המון לקוחות להם היו קשרי עסקים בסין. בשנת 2010 עברתי לצ'אנגדו שבסין כדי להצטרף לארגון צדקה החוקר שימור מים.

"בתחילת 2012 ידעתי סינית מצויינת, עבדתי בכמה עבודות ושכרתי דירה קטנה על הנהר. המורשת היהודית שלי הסתכמה בעיקר בכך שהייתי נוהג לשתות לשכרה עם מטיילים ישראלים עמם נפגשתי. ואז, הבן דוד הדתי שלי, אותו אחד שבלבל אותי שנים רבות קודם לכן, בא לבקר. הוא הביא עמו סידור והסביר לי על התפילה היהודית, ויום אחד הזמין אותי להצטרף עמו למסיבת פורים.

"המסיבה התקיימה בבית חב"ד בצ'אנגדו. הרב דובי הניג ואשתו הגיעו לעיר שבוע קודם לכן, ומסיבת פורים הייתה האירוע הראשון שהם ערכו. היה לנו קליק מיידי; הוא היה נפעם מול הבורות שלי ביהדות, אך נהנה להשיב על שאלותיי ולהסביר לי את מונחי היסוד היהודיים. במשך השבועיים לאחר-מכן ביקרתי אותו מדי יום, ובסוף החודש הנחתי תפילין לראשונה.

"חגגתי את פורים, פסח, ל"ג בעומר ושבתות רבות, והנחתי תפילין כמה פעמים. האם אני יודע מה זה להיות יהודי? לא ממש. אני לומד, לאט לאט. אך אני מרגיש מה זה להיות יהודי. זו תחושה של להיות חלק ממשפחה".

הרב ארלה הראל

ראש ישיבת 'מוריה', גבעת הקטורת
ונשיא ישיבת 'לב חדש', שילה

שמיטת מחלוקות

בשעה שיעקב נמצא לקראת הסתלקותו, הוא מבקש לברך את בניו ופונה אליהם, "ויקרא יעקב אל בניו ויאמר האספו ואגידה לכם... הקבצו ושמעו בני יעקב".

רואים אנו כאן את צוואת יעקב – היאספו והיקבצו! עתידם של ישראל תלוי ביכולתם להיות מאוחדים, אסופים ומקובצים. אחד הכלים להשגת האחדות הזאת, ניתן לנו על ידי מתנת שנת השמיטה.

כך מלמדנו השם משמואל (פרשת בהר שנת תר"ע): "כי שמיטה היא מצד הכלל להיות כולם אחד, כמו שכתוב 'והיתה שבת הארץ לכם לאכלה לך ולעבדך וגו', שיהיה יד כולם שווה, וכל ישראל כאיש אחד חברים, ואז הם מרוצים מצד הכלל".

מלחמת המעמדות הקיימת בטבע כל חברה בין העשירים לעניים, היא אחד מגורמי הפיצול והפירוד. באופן בלתי נמנע, כאשר לאחד יש הכל ולאחד אין, נוצר מרחק ביניהם. גם אם עוסק העשיר בצדקה, עדיין יש כאן מצב לא שוויוני של נותן ומקבל, המעמיק את תחושת הפער. זהו שורש הפירוד והפיצול.

והנה באה שנת השמיטה, ויד הכל שווה בה – כעשיר כעני, הכל מופקר. בעל השדות, בעל הממון, הופך להיות שווה לזה שאין לו, לאביון ולקבצן – "ואכלו אביוני עמך" – ואתה פתאום נזכר שגם האביונים הם חלק מעמך, מהעם שלך, הם עימך, חלק ממך. כולנו חלק מדבר אחד גדול, כפי שרק לפני שבועיים קראנו "כלנו בני איש אחד נחננו...". כשמרגישים שאנחנו אחים, אז כולנו כאחד, כאיש אחד בלב אחד.

זהו רעיון החוזר על עצמו לאורך כל חלקו השני של ספר בראשית שהשבת אנו מסיימים את קריאתו – השבטים, האמורים להיות מאוחדים, יורדים לשפל של מלחמות נוראות. ראשית, בין בני השפחות לבני הגבירה, ואז בין בני שתי הגבירות, והסוף הוא במכירת יוסף ובשבר האחוזה הנורא. בפרשתנו מגיע סוף סוף התיקון הגדול, על ידי ההיאספות וההתקבצות.

חשוב שנפתח את הלב שלנו בשנה הזו למגמה זו – ולא ניתן לשנת השמיטה לגרום לנו את ההיפך, את המחלוקות והמלחמות. גם השפת אמת (בהר שנת תרל"ח) מלמדנו שהשמיטה מבוססת על האחדות: "והנה מצות השמיטה אינה מצוה פרטית, אבל כפי האחדות שיש בבני ישראל יכולין לקיים זאת המצוה, כמו שכתוב 'בזמן שכל יושביה עליה'... לכן על ידי האחדות באין לשביתת שמיטה".

מצוות השמיטה תלויה באחדותנו – היא בנויה על האחדות והיא יוצרת אחדות. בואו ניתן לה להשפיע עלינו, בואו נתאחד סביב מיטתו של יעקב אבינו, ואז נזכה לאשר יקרה אותנו באחרית הימים (רמב"ם הלכות מלכים יא,א): "המלך המשיח, עתיד לעמוד ולהחזיר מלכות דוד ליושנה לממשלה הראשונה... ועושין שמטין ויובלות ככל מצותה האמורה בתורה".

הרב ליאור שגב | רב, יועץ ופוסק במכון

לספר או לא?

בפרשות השבוע האחרונות אנו נפגשים עם דמותו של יעקב אבינו, שעל פי חז"ל – מידתו המיוחדת היא מידת האמת – "תתן אמת ליעקב" (מיכה ז', כ').

אמירת אמת, כנות וישרות – הינן תכונות בסיסיות בכל מעגלי החיים. בשלב ההיכרות בין בני זוג לקראת נישואים, גילוי ושיתוף הצד השני במידע רפואי שעשויה להיות לו השפעה על חיי הזוג והולדת ילדים – הוא קריטי במיוחד. מעבר לעיקרון של חובת גילוי של בעיה מסוימת, עומדים הכנות והאמון בין בני הזוג לבניית חיי זוגיות בריאים. אמנם, לעיתים ישנן מחלות או בעיות שההשלכה שלהם אינה ברורה, ורק במיעוט מהמקרים תהיה להן משמעות. במצב כזה נשאלת השאלה האם חובה לספר על הבעיה, ואם כן באיזה שלב בקשר?

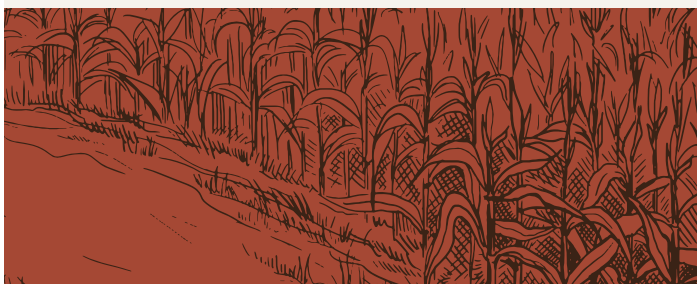
במסגרת זו נציין מספר דוגמאות שכיחות בהן אנו נתקלים במכון פוע:

1. וריקוצל – מדובר על מצב בו הוורידים שבמערכת הפריון של האישה מורחבים, מסיבות שונות. ישנן מספר דרגות של הרחבה (בד"כ מדורגות מ-1-3). הבעיה שכיחה יחסית (בסביבות 15%). במיעוט המקרים (בסביבות 17%) ישנה פגיעה בפוריות. יש לזכור שגם כאשר ישנה פגיעה, בד"כ לבני הזוג יהיו בעז"ה ילדים, אלא שיצטרכו לעבור טיפולים. בנוסף ישנה אפשרות לתיקון הוריקוצל על ידי ניתוח יחסית פשוט או צינתור, שיכול להוביל ב-50% לשיפור במצב הפוריות.

2. PCO – שחלות פוליציסטיות: מדובר על תסמונת שנובעת מרקע של שינוי הורמונלי, הגורמת למראה אופייני של השחלה (במקום זקיק מוביל אחד – מספר זקיקים קטנים). התסמונת יחסית שכיחה וההערכה היא ש-20% מהנשים סובלות מכך. אצל חלק לא קטן מהנשים אין כמעט ביטוי לתסמונת והדבר כמעט ואינו מפריע להן. אצל חלקן המערכת החודשית אינה סדירה, וישנה הגבלה ביכולת להרות באופן טבעי, ופעמים רבות יש צורך בהתערבות ע"י טיפול תרופתי.

האם במקרים האלו יש צורך לספר בשלב ההיכרות על הבעיות הנ"ל? החשש של הצד המספר הוא שהצד השני יפסול אותו, כאשר בעצם הסיכוי לבעיה משמעותית הוא נמוך, וכאמור – לעיתים יש פתרון יחסית פשוט לבעיה.

לא נוכל במסגרת זו להאריך בכל צדדי הדיון ההלכתי והרפואי. פתרון אחד שאנו מציעים לפונים הוא גילוי המידע במסגרת פגישה עם רב במכון פוע"ה. כאשר המידע מוסבר על ידי איש מקצוע שמאיר את הצדדים הרפואיים וכן את הצדדים ההלכתיים של הבעיה, ומציג את המציאות באופן מאוזן. פעמים רבות כאשר בן הזוג שומע ממקור מהימן על הבעיה הוא נרגע ויכול לקבל החלטה מושכלת. אמנם, כאשר בבדיקת האולטרסאונד התגלו ממצאים חשודים – בדיקת שבב גנטי יכולה לתת מידע נוסף ורחב יותר, שיש לו משמעות והוא יכול לסייע. אם כן, למעשה, ישנם מצבים בהם נכון לבדוק ולברר וישנם מצבים בהם הבדיקות עלולות לבלבל ולהכניס לסחרור מיותר. אנו מזמינים להתייעץ עם רבני המכון בנושא חשוב זה כדי לקבל מענה מקצועי ומדויק.

רמב"ם ללמוד עכשיו את העתיד

הרב דוקטור יוחאי מקבילי | יוזם ועורך "מפעל משנה תורה"

אין הכוונה לפסוק כמו הרמב"ם בכל הלכה, אלא לתפוס את עמוד השדרה של החיים היהודיים. גם אם פה ושם נוהגים הלכה למעשה כמו השולחן

ערוך או כמו הרמ"א, וכדומה. כשאדם נתון בכל צעד למבוכה ומחלוקת שאכן קיימת לצערנו בתוך העולם המפורד של ההלכה, קשה לקדם את המציאות. אבל כשרואים תמונה שלמה שיש בה הכרעה, הדבר מעודד מאוד לחתור לאמת. להקים סנהדרין שתהא תורה אחת יוצאת לכל העם, לפעול להשגת הנובאה בדרכי אמת ולא אשליה והזיה, לבנות מקדש שאליו כולם מגיעים, ולא לשגות באשליות של שינוי חוקי הטבע בימות המשיח "וגר זאב גם כבש" כפשוטו. אפשר להסכים איתו אפשר שלא, אבל אי אפשר שלא לראות את החיבור הגדול בין התורה לאמת. גם אין אצל הרמב"ם מתח בין התורה למדע, כל עוד מדובר במדע אמיתי, שהרי התורה קוראת ללמוד את האמת, יהא אומרו מי שאומרו.

הרמב"ם מצליח לראות בצורה מפורחת וזהירה מאוד בצורות ובאסלאם גרעינים של אמת המקדמים את העולם, למרות התעתוע והשקר, וזו **ישרות חסרת פשרות**. מתוך כך, יש ברמב"ם מרכיבים אוניברסליים שאינם פוגעים כהוא זה ביהודיותו של עם ישראל. בחתירה שלו לאמת, ספק אם יש עוד חכם כמוהו שחזר מתפיסות קודמות שלו בעשרות מקומות (!), כמי שלא חושש לומר טעיתי, פעם אחר פעם.

הרמב"ם מציג אהבה.

הנתיב שהוא מציע ספוג בתשוקה ולהט בחיים. להכיר את ה', לדעת היאך הוא מנהיג את העולם, הכתיבה שלו מלאה אהבה. אהבת ה', אהבת התורה, אהבת עמו, ואהבת כל יצירי ה'. ראייתם רציונליסט שכל כך מלא אהבה? וכולם גמלו לו כמעשיו: הכול אוהבים אותו ללא קשר לעדה, לעיסוק, או למידת החכמה. להלשט הזה הוא שחיבר את החכמים והמתנדבים במיזם הגדול של הרמב"ם היומי, ובנימה אישית גם את אצילי הלב במפעל משנה תורה.

בספר "אהבה" הרמב"ם מלמד שאהבה היא בפרטים הקטנים היומיימים, לפעמים הבנאליים. אף אתם מוזמנים ללימוד יומי קבוע של החכמה וההלכה היהודית.

אחד הקשיים הגדולים בעולמנו הוא להיות בעל להט דתי ועם זאת בעל מחויבות דתית בלתי מסויגת. בקצה אחד אפשר לראות שיש תפיסות טכנוקרטיות של ההלכה, צייתנות בלבד ללא הבנה וללא להט; בקצה שני אפשר לראות חיבה גדולה לתורה עם משיכה לקסם ולמיסטיקה ובלא הבנה וזהירות, ולעיתים מחויבות זו אינה עומדת באתגרי הזמן. הרמב"ם מלמד הן מחויבות דתית לפרטי פרטים, הן ראייה רחבה ומעמיקה ולמהיבה, והכל מבוסס ומאוזן על התבונה, ועולה למעלה ממנו.

דורנו עומד בפני שינויים גדולים הנוגעים לאדם הפרטי, לאומה ולעולם כולו. תפיסת עולם וחזון שורשי יהודי הם המסייעים עבורנו

בהתמודדות עם השינויים, וביצירת הזדמנויות גדולות משינויים אלו. יש לנו הזדמנות להכיר את תפיסתו של הרמב"ם דרך ספרו "משנה תורה". הרמב"ם הוא מגדולי הפוסקים ומגדולי ההוגים בעולם ההלכה, ומוכר ומוערך אף מחוץ לגבולות היהדות. אפשר שלא להסכים עם הרמב"ם, אבל אי אפשר ליהודי שלא להכיר את תפיסתו. אנו מציעים לכם ללמוד משהו גדול מאדם גדול.

לפני שגדון ב"מה" וב"איך", ננסה לענות על השאלה "למה".

למה ללמוד רמב"ם? 5 סיבות עיקריות

הרמב"ם מציג תפיסת עולם.

הרמב"ם לא מלמד רק מה לעשות אלא איך לחשוב. רעיונות גדולים מתווים מעשה, ומתוך המעשים אפשר לבנות שוב את הרעיונות הגדולים. השולחן ערוך מלמד מה לעשות, לדוגמה הוא פותח בקריאה "תגבר כארי לעמוד בבוקר לעבודת בורא, שיהא הוא מעורר השחר". הלכה זו מבליטה את הקושי הקושי של בני אדם להתעורר בבוקר. לעומתו הרמב"ם פותח את ההלכה הראשונה בספרו בכך ש"יסוד היסודות ועמוד החכמות לידע שיש שם מצוי ראשון, והוא קמציא כל הנמצא". הרמב"ם מדגיש שחובה על האדם לדעת למען מה כדאי לקום בבוקר!

ובלשון החכם: "מי שיש לו 'למה' שלמענו יחיה, יוכל לשאת כמעט כל 'איך'".

בפרקים הראשונים של ספרו ההלכתי "משנה תורה" הרמב"ם דן במשמעויות החיים, בתורת הסוד של מידו הקב"ה ומהם החיים, ומזה ניתן לצמוח לתודעה שאדם צריך לבנות. זוהי הסיבה שהוא קורא לספר הזה "ספר המדע", ולא מדובר ב"סיניס". בפרק האחרון בספרו משנה תורה (פרק מספר 1000!) הוא מסים בחזון הגדול: שכל תושבי העולם יחיו חיים מלאים ובעלי משמעות אמיתית, של הכרת ה'.

הרמב"ם מציג שלמות.

משנה תורה לא רק מקיף את כל התורה, בזמן הזה ולעתיד לבא מהרה יבוא. אלא הוא וכל כתביו של הרמב"ם שילוב של רגישות ומנהיגות, רפואת הנפש ורפואת הגוף, מסתורין ומדע, חכמה ומעשה. תחומים רבים, שכל אחד מהם עולם ומלואו. בגיל 15 כשנפגשתי לראשונה עם ספרי הרמב"ם, חשתי אור גדול כאשר הבנתי את התפיסה שבה הכול במציאות ובחיים מתחבר יחד לדבר אחד.

כשאדם לומד את התורה כולה מתוך הרמב"ם עולה ממנה הבנה מעמיקה ומקיפה בנושאים רבים. בפסיכולוגיה של האדם, בחשיבות הגדולה של המשפחה, בדינמיקה של החברה, ביכולת לעצב אישיות, בהבנת המרכיבים האנושיים הגדולים, של מלוכה ומשפט, מקדש וארץ. אין ספק שה מקיף ותמציתי. חשוב ללמוד את הגמרא (תלמוד), אך בדרך כלל הלומד שוקע שם בעצם הדיון, ולא מצליח להעלות תפיסת עולם, אלא בעיקר דיון ומחלוקת. היכולת ללמוד את סיכומה של התורה בלשון בהירה ויפהיפה, מאפשרת לבנות תשתית מחשבתית, שממנה אפשר לגשת לכל לימוד, ובוודאי ללימוד התלמוד, בצורה יותר בהירה, מבלי לאבד את עמוד השדרה. הרמב"ם מלמד לחשוב בגדול.

היכולת של הלומד להכיר את תפיסת העולם המלאה של היהדות, מאפשרת ליצור קשרים גדולים בין נושאים שנראים רחוקים. קחו לדוגמה את ההבנה שנשילת ידיים ללחם רגיל אינה מהתורה, אלא חכמים העבירו לתחום הבית הפרטי של כל אחד את טהרת הידיים של הכהנים כלפי לחם תרומה ולחם במקדש. האם עכשיו נשילת ידיים יש משמעות גדולה ממה שחשבתם? כן, התמונה השלמה מתבהרת.

הרמב"ם מציג אמת.

החתירה של הרמב"ם לאמת ברורה וחדה, לעיתים בעוז נגד תפיסות שהשתרשו. המחויבות לדעת את ה', להכיר מחקירה את המציאות "כפי שהיא", מטהרת. החתירה שלו להכרעה לאומית, בעולם של ג'לי, של יש אומרים ויש אומרים, היא היחידה שיכולה להקיף אותנו קדימה.

הרמב"ם מציג חזון.

במסגרת המיזם עכשיו אתם יכולים לבחור את המהדורה שתמצאו ללמוד ממנה, מהדורות מפעל משנה תורה או מהדורת קורן.

לימוד שהוא חוויה.

האפשרויות הרבות בימינו ללמוד רמב"ם הם פלאי פלאות. מבחינת מהדורות המסבירות בתמציתיות יש את מהדורת "קורן" של הרב שטיינזלץ, ויש את מהדורת "מפעל משנה תורה" בביאורי ועריכתי, שנעשתה בשיתופי פעולה חובקי עולם עם ישיבות, מכונים ומומחים. יש מהדורות דיגיטליות ואפליקציות, סרטונים ושיעורים אינטרנטיים וסיכומים כתובים, ומה לא. בקיצור, "מלאה הארץ דעה את ה'", ואתם?

אז הבנו למה, והבנו איך, אבל מה לומדים?

מה לומדים? 1000 תשובות

לומדים את משנה תורה, שהוא סיכום "לכל התורה שבעל פה כולה". 1000 פרקים (!) בכל יום פרק, קצת פחות משלוש שנים.

הפרקים מתחלקים ל-14 ספרים, בחלוקה מפליאה של מחצית העוסקת ביחיד ובקהילתו ומחצית באומה.

בחלוקה פנימית יותר במחצית הראשונה שלושת הספרים הראשונים עוסקים ביחיד, ארבעת הספרים הבאים בקהילה. שלושת הספרים הראשונים במחצית השנייה עוסקים במקדש וארבעת האחרונים עוסקים במשפט ושלטון. גדול.

אפשר לפרט יותר, אבל חבל על הזמן שלכם. תתחילו.

היו גדולים. לכו בעקבות הגדולים.

(לפתיחת 50000 לומדי הרמב"ם. לקראת כ טבת התשפ"ב)

עטרת נחמיה
חפשי ישיבה גבוהה ללמוד בה?
מעוניין בהתפתחות אישית ורוחנית?
הגעת אל היעד!

ישיבת עטרת נחמיה - בראשות הרב מיכה הלוי
מזמינה אותך לשבו"ש!

לימוד גמרא ואמונה לאור תורת הרב קוק זצ"ל • אוירה משפחתית
רמיים זמנים, קשובים ומקדמים כאן בשבילך • תבונה נפלאה שצומחת יחד בעבודת ה'

מחכים לראותך!

*לפי הנחיות משרד הבריאות

חמור: 054-5577673 | כנס להתרשם: ateret-nehemiah.co.il

ומעבר לכל, וזה הדבר הכי חשוב, הרמב"ם מציג חזון. אפשר להסכים איתו, אפשר לחלוק עליו, אבל אי אפשר להתעלם מהחזון, הכיוון, היעדים הגדולים שהוא מתאר עבורנו. אי אפשר לא לחוש בהשראה הגדולה שהרמב"ם מעניק ללומד. יש לנו יעד גדול. של מדינה עם קודש וטהרה, עם נבואה ותבונה. וביעדים שלו אנו שואפים לקדם את העולם כולו. והנוסח של הרמב"ם "לתקן (לא "לתקן") את העולם במלכות שדי", כלומר לבסס אותו על הכרת ה'. העולם שה' ברא הוא עולם טוב, והוא מתנהל באופן מופתי וא-לוהי, עלינו רק להכיר וללמוד, באופן שיעורר השראה והערכה בעולם כולו. אנחנו כבר יותר מרגל אחת שם והרמב"ם ידע את זה, כך הוא כתב באגרתו:

"וכל מה שתאיתי לך על מי שלא יקבלו כראוי לו - אין זה אלא בדורי, אבל בדורות הבאים, כאשר תסתלק הקנאה ותאזת השררה יסתפקו כל בני ישראל בו לבדו...".

כשלומדים רמב"ם כמו שהוא רצה וחלם, יודעים לא רק מה לעשות, או מה לחשוב, יודעים מה לחלום. כשאתם יודעים מה לחלום, המימוש קרוב אלינו. מהרה בימינו. אתם תראו. כאן אתם לומדים עתיד.

אז אלו הדברים הגדולים שאנו רוצים להשיג. הם בלי קשר לרמב"ם, אלא שבמקרה (אין מקרה, הכל בהשגחה מופלאה) הרמב"ם מאפשר לנו את זה יותר מכל אחד אחר. לכן אנו מציעים לכם לקפוץ על ההזדמנות ללמוד רמב"ם. בואו נתקדם לאיך?

איך עושים את זה? 3 דרכים חשובות

לימוד בקצב יחד.

כל אחד יכול גם ללמוד לבד את הרמב"ם, אנחנו מציעים לעשות ללמוד יחד. ליחיד הזה יש השפעה מאד גדולה על שמירת הקצב. ליוזמת היחיד קדמו רבים, אפילו הרב קוק, אבל בדורנו היוזמה שתפסה תאוצה היא של הרבי מלובביץ'. עשרות אלפים כבר לומדים, פשוט וקל להצטרף, ועדיף להצטרף לפרק היומי ואולי תוך כדי להשלים את ההקדמה או בהמשך. העיקר הוא תקנוק השעון המשותף והמאוחד. 1000 פרקים. פרק אחד ביום.

והרמב"ם פונה לכולם, כדבריו על ההלכות:

"שֶׁהָיָה מִשְׁבִּין דַּעְתוֹ שֶׁלְאֶדָם תִּחְלָה. וְעוֹד, שֶׁהָיָה הַטּוֹכָה הַגְּדוֹלָה שֶׁהַשְּׂפִיעַ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל הָעוֹלָם הַזֶּה כְּדִי לְנַחֵל חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא, וְאֶפְשָׁר שֶׁיִּדְעֵם הַכֹּל: גְּדוֹל וְקָטָן, אִישׁ וְאִשָּׁה, בָּעַל לֵב רָחֵב וּבָעַל לֵב קָצֵר" (מדע, יסודי התורה ד,ג).

לכולם!

הזדמנות היסטורית ללימוד מדויק ומבואר.

על כתבי הרמב"ם עברו שיבושים קשים, חלקם טעויות, חלקם צנזורה נוצרית, וחלקם "מתחכמים" שתיקנו את הרמב"ם. מתוך מחקר עצום הושב בדורנו הנוסח המדויק ככל האפשר, והוא נגיש לכול. ככה אתם יכולים להיות בטוחים שאתם לומדים בדיוק את מה שהרמב"ם כתב.

בנוסף, במהלך הדורות עסקו כל חכמי ישראל ב"משנה תורה", וכתבו עליו פירושים רבים. לאט לאט, הספר שהרמב"ם רצה שיהיה מוכר בפי הכל, הפך באופן פרדוקסלי לנחשב קשה ביותר. כיום הושקעו מאמצים רבים כדי להפוך את "משנה תורה" של הרמב"ם לנגיש ביותר, עם ביאורים בלשון עדכנית ועשירה. כלשון הרמב"ם:

"כִּתְרָה תוֹרָה - הִרִי הוּא מִנָּח וְעוֹמֵד וּמוֹכֵן לְכָל...

כָּל מִי שֶׁיִּרְצֶה - יָבֹא וְיִטַּל!" (המדע, תלמוד תורה ג,א).

מעולם לא היה קל יותר ללמוד רמב"ם. 15 דקות לפרק ויש לכם את המושגים היסודיים ביהדות, את ההלכות המרכזיות, ובעיקר הזדמנות לראות תפיסת עולם שיש בה קשר בין הגות ומעשה.

כל יהודי חייב לדעת שיש בו נשמה

איתי אסמן

הכל מעגלי וחוזר על עצמו

נכון, החיים לא מסתיימים בעולם הזה, והנשמה גם עתידה ליתן דין וחשבון יל מעשי האדם, יש דין ויש דיין, וימלא י' מערכת חוקים וערכים שאדם צריך לפעול על פיהם. ברגע שמפנימים שיש נשמה הדבר מוביל לחיפוש אחר החוקיות שלה, האדם לומד להעריך את המימד הנצחי שיש בו ולתן לו כבוד וחשיבות בהתנהלות החיים, הוא גם חושש לחטוא כדי לא ללכלך את נשמה היקרה שנמצאת ממעל ממש' כדברי אדמו"ר הזקן, לא יקר בהודאה לה' על הנשמה הטהורה ל מתחיל, ובלעדיה מעשי המצוות הם

תשובה מתוך ייסורים

לפעמים רואים אנשים שחוזרים בתשובה בגלל צרות או ייסורים ששהגיעו אליהם, ונוטים לזלזל בזה, אך אני חושב שזהו דבר גדול, כל דבר שמביא ליראת שמיים הוא דבר גדול כי יראת שמיים היא הדבר הכי יקר במציאות, אותם אנשים שקיבלו ייסורים התבוננו והעמיקו שהתכלית אינה נמצאת בהנאות הגוף ובעולם הזה אלא בנשמה ובעולם הבא, יש לסייע לאנשים אלו להתקרב לה' וללמד אותם את מעשי המצוות וגדרי התשובה. הייסורים באו בהשגחה אלוקית כדי להעמיק את התבוננות האדם בתכלית חייו ולא לחינם כאשר באות צרות על האדם הוא מפשפש במעשיו, לכן יש מצווה להספיד וללכת לבית האבל ויש גם מצווה לדבר דברי התעוררות באותם מקומות. סיפר לי חבר שפעם היה מקרה של התאבדות רח"ל באחד מבסיסי צה"ל ואותה המחלקה ביקשה שיבוא רב שידבר איתם על עולם הבא. אל תפחדו לפתוח את הנושאים האלו אלא תדברו על הנשמה שקיימת בנו.

כמובן, לא צריך להתקרב לה' חלילה רק מתוך צרות וייסורים, אלא
 ממתוך אהבת החיים האמיתיים 'אני קרבת אלוקים לי טוב', אך אסור
 לנו לזלזל בקומות הפשוטות שמביאות ליראת ה', וכמובן על גביהן
 לדבר לאט לאט ובהדרגה על חובת האדם בעולם ועבודת ה', גדלות
 ה' ואהבתו.

הייאוש מהעולם הזה

אחד הספרים שהשפיעו על החזרה בתשובה שלי ליהדות היה ספר 'קהלת' עם פירושו של הרב שלמה אבינר. הסיבה שהספר שבה את ליבי משום שהוא הראה את ההבדל הרב שנמצא בעולם, בתור 'חילוני' אהבתי את העולם וראיתי בו יופי וחכמה, ואז הגיע שלמה המלך עם משנתו הפסימית והראה לי שאם בוחנים את העולם הזה רק בעיניים

חומרניות - אין בו תכלית, ההנאות בסופו של דבר נגמרות, הוספת הדעת מוסיפה מכאוב, הכל מעגלי וחוזר על עצמו, וכל מה שאתה בונה בסוף מישוהו אחריך יהרוס ולא יישאר לך שום זכר, הכל חולף. יש כמה דרכים להגיע לקיומה של הנשמה, אחת מהן היא חיפוש התכלית בעולם הזה, הניסיון למצוא תכלית לחיים רק מתוך מה שאנחנו רואים ומרגישים מביא למסקנה שהתכלית אינה נמצאת כאן, וכך מובא במדרש קהלת על הפסוק 'וגם הנפש לא תמלא' - "משל למה הדבר דומה, לעירוני שנשא בת מלכים אם יביא לה כל מה שבעולם אינם חשובים לה כלום, שהיא בת מלך. כך הנפש אילו הבאת לה כל מעדני עולם אינם כלום לה, למה? שהיא מן העליונים", הנשמה של היהודי רוצה הרבה יותר ממה שעולם החושים מציע, לפעמים מי שרחוק מרגיש את זה יותר. אחרי שמתברר לאדם שיש לו נשמה ויש עולם הבא הוא ניגש לעולם הזה ומעריך אותו הרבה יותר, כי יש לו הזדמנות כאן לעשות מצוות, אין זה סותר את ההנאות - מותר להנות מהעולם אך לא מתמכרים להנאות אלא משתמשים בהם שצריך לגוף ולנפש.

חיים רק פעם אחת?

לענ"ד המושג שהכי חשוב לדבר עליו וללמד אותו בקירוב רחוקים הוא מציאותה של הנשמה. בלי 'תודעת הנשמה' כל השיח על תורה ומצוות כמעט לא מובן. בתודעה 'החילונית' אין וודאות בקיומה של הנשמה, הדבר מסופק, וגם אלו שמאמינים במימד רוחני באדם הם לא מייחסים לו מימד צחי, קל וחומר שהם אינם חושבים שאותה נשמה קשורה לקיום מצוות. התודעה החומרנית מביאה לאמירות כמו "חיים רק פעם אחת ולכן צריך להנות כמה שיותר", אבל זה לא

[illegible]

להצטרפות לקבוצת וואטסאפ של טיפ זימי לקידום
נא לשלוח הודעה ל- 052-5665005

היו שותפים - ראש יהודי! התרומות מוכרות לצרכי מ.ס. הקישו בגוגל: "תורמים לראש יהודי" או בטלפון 052-5665005 או סרקו ברקוד:

כמה קניות?
שילוח?

קומיקס ילדים "הגיע הזמן"

9 ספרים רק ב-399 ₪

י"א כולל משלוח

www.roschy.org | 052-5665005 ,02-6791122 ראו'ש'הוד'י סל

לראש יהודיתל אביב

דרוש

מנהלת מדרשה

מנהלת פרויקטים

50% משרה

לשליחת קו"ח: Isca2054@gmail.com

רק פניות מתאימות תענינה

עולים להר הזיתים בסדרת אירועי:

הצדעה ללוחמי מחתרות ישראל

לציון 80 שנה להירצחו של אברהם (יאיר) שטרן הי"ד

יום שלישי > י"ז טבת תשפ"ב > 21 לדצמבר
 באולם האירועים של מלון
 'שבע הקשתות', בהר הזיתים **19:30**

סמוך למקום קבורתם של הגיבורים
 משה בראזני הי"ד (לח"י), מאיר פיינשטיין הי"ד (אצ"ל)

בתוכנית:

הצגה חדשה של **ת'אטרון האינקובטור**
 בשיתוף העמותה להנצחת מורשת לח"י

> שתי יריות במזרחי ב'

דרמה סוערת על ימיו האחרונים של יאיר הי"ד
 מחזה: זאב גולן | משחק: יעל שטולמן, אמיר פתור | מוסיקה מקורית: גל לב

> שיח בעקבות לוחמי המחתרות עם:

יעל בן דב | אליעזר בן עמי | יאיר שטרן | הרב בנג'י לוין | איתן ויטלזון

> בשיר ובניגון - מחרוזת שירי גבורה ומחתרות

מנחה: ד"ר איציק פס (אביה של שלהבת הי"ד)

הפקה: פרסומי ישראל

כיבוד חורפי ירושלמי | יש להצטייד בלבוש חם | הסעות הלוך ושוב מגבעת התחמושת החל מהשעה 18:15
 הכניסה וההסעות לנרשמים בלבד! (בעלי תו ירוק) דרך אתר tickchak.co.il | מספר המקומות מוגבל

ה'חוזר' הרב יואל כהן זצ"ל

ר' איצ'ה המתמיד

הרב יצחק הורביץ הי"ד, שכונה ר' איצ'ה המתמיד, היה אחד מגדולי החסידים לפני כמאה שנה > בהתוועדות מיוחדת סיפר ר' יואל כהן על החסיד שפגש בתור ילד, על גדולתו, חסידותו ופרישותו, וגם על פשטותו ואנושיותו

איצ'ה הייתה הזהירות הגדולה שלא לאכול פת פלטר. למרות שבזמנים ההם היה קשה מאוד להשיג פת ישראל, בכל זאת לא ויתר.

פעם ניסו לרמות אותו: שמו על השולחן פת ואמרו לו שזו פת ישראל. הוא כבר בא לאכול אבל פתאום הוא היה צריך לשירותים, ואחר כך הוצרך לסדר משהו... בקיצור, לא הצליחו לרמות אותו.

ר' אברהם מאייר סיפר שהוא לא האמין לרברים, עד שבעצמו בדק את ר' איצ'ה וראה שזה אכן כך!

אבי ז"ל סיפר שפעם, באחת מסעודות חג הסוכות אצל הרבי הרש"ב ברוסטוב, השתתפו כמה יחידי סגולה - הרבי הרש"ב, בנו הרבי הריי"צ, וגם ר' איצ'ה. החסידים היו עומדים בחוץ כדי לראות את המתרחש.

היות שלא נוטלים ידיים בתוך הסוכה, נטלו ידיים בחוץ. הרבי הרש"ב נטל ראשון, אחריו הרבי הריי"צ ואחר כך ר' איצ'ה, וחיכו לר' איצ'ה כדי לברך 'המוציא'. ר' איצ'ה הודרז מאד (שלא כהרגלו) בעת הנטילה, שהרי הוא לא רצה לעכב את הרבי, אבל כשסיים ליטול, הסתכל על הידיים וראה שיש בעיה... נו, הרבי מחכה, אבל הרי לאכול לחם בלי נטילת ידיים זה לא ייתכן, אז צריך ליטול שוב. כמובן שלפני שנוטלים ידיים, הרי צריך שיהיו יבשות לגמרי... אז הוא ניגב את הידיים, ונטל שוב, אבל גם הפעם הוא עשה זאת במהירות, ושוב לא היה בסדר... וכך היה גם בפעם השלישית.

אבי סיפר, שהרבי הרש"ב הסתכל כל הזמן על ר' איצ'ה וחיך מאד, חיוך של הנאה מיראת-שמים של יהודי.

לאחד הבנים של ר' איצ'ה קראו ר' לייזער. בבחרותו, היה ר' לייזער נחשב ביישיבה ל'בעל נגלה'. הוא אמנם היה יהודי חסידי, אבל כיוון שעיקר עסקו היה בנגלה, ובאותה תקופה היו ביישיבה בחורים שלמדו הרכה חסידות

בתחילת בואו של ר' איצ'ה לליובאוויטש, הוא נהג ללמוד נגלה, גמרא והלכה, במשך כל היום כולו. כאשר אמרו לו: "מה עם חסידות? ! מדוע אינך לומד קצת חסידות?" אמר: "מה אעשה שיש רק עשרים וארבע שעות ביממה? ! אם הייתה עוד שעה, הייתי לומד בה חסידות".

אחרי כמה שנים בליובאוויטש, הוא היה לומד כל היום רק חסידות. כאשר אמרו לו: "מה עם קצת נגלה?" השיב ואמר: "מה אעשה שיש ביממה רק עשרים וארבע שעות? !..."

כינויו "מתמיד" דבק בו עוד קודם שהגיע לליובאוויטש, כך כונה ביישיבה שלמד בה. הוא פשוט היה מתמיד גדול.

בעת שהיה בליובאוויטש היה לומד הרכה, וגם במקום שישנו בו היה לו סטנדר שעליו למד כלילה, בעמידה, לאור נר קטן (נר גדול היה מפריע לחבריו לישון). כיוון שהיה עייף וחשש שיירדם - הניח קערה עם מים קרים וטבל בה את רגליו, כדי להישאר ערני.

אך לכל דבר יש גבול. פעם הוא נפל עם הסטנדר ועם הנר על אחד הבחורים שישן במיטתו...

ר' איצ'ה היה מאריך מאוד בתפילתו. הוא היה מתפלל כמעט כל היום.

ר' מענדל פוטרפס סיפר פעם, שכאשר הוא היה בחור צעיר, ראה פעם כיצד ר' איצ'ה מתפלל. באמצע התפילה, ר' איצ'ה התרגש מאד, יצא קצת מהכלים ועשה תנועות חיצוניות. ר' מענדל חשב לעצמו שזו קצת 'חיצוניות', וכנראה אמר משהו בקול בהקשר לכך.

אחד החסידים המבוגרים הבחין בכך, והוא פנה אל ר' מענדל ואמר לו: "לו היית מרגיש עשירית ממה שהוא מרגיש, היית רוקד על השולחנות".

הוא היה מהדר גדול בדקדוקי הלכה. בין ההקפדות הרבות שבהן נהג ר'

והתפללו באריכות, אזי לייזער, שלא היה מסוג זה של הבחורים, היה נחשב ל'בעל נגלה'.

ר' איצ'ה ישב פעם בהתוועדות, והיה שבור מאוד. הוא פנה אל ר' נחום גולדשמיד (שנחשב בשיבה לאחד מהבחורים החסידיים, והיה מעמיק מאוד בחסידות ומתפלל באריכות), ואמר לו: "נחום, עשה לי טובה; חנך את לייר שלי שייכנס קצת לעניינים. אני כבר אבוד, אבל לכל הפחות שהילדים יגדלו יראי-שמים..."

ידוע מה שכתב במכתבו המפורסם בו הוא מתאר את ההגשמה של אמריקה: "שהם אוכלים כל יום בשר ממש". אצלו זה היה פלא: ברוסיה בקושי אכלו בשר אפילו בשבת, ואילו כאן הוא ראה שיש כל-כך הרבה גשמיות. הדבר נתפס בעיניו כהגשמה ממש.

אבל אחרי הכול הוא היה בן אדם. הוא לא היה 'קדוש' או 'פרוש'.
פעם הוא בא אלינו הביתה, היה זה כאשר אבי היה במאסר בסיביר. בכלל, הוא היה זהיר מאוד בדיני ייחוד, ולמרות זאת, הוא היה צריך לומר משהו סודי וחשוב מאוד לאמי וביקש מכל בני הבית שיצאו.

באותה הזדמנות, הוא התעניין אצל אמי איך המצב בבית וכו', ושאל אותה מה היא רוצה למסור לרבי.

היה לי דוד שקראו לו ר' אברהם דוד ינובסקי. בילדותו הוא התאכסן אצל ר' איצ'ה בבית. הילד אהב מאוד חלווה ור' איצ'ה ידע מזה. הוא סיפר לי שהדבר הראשון שר' איצ'ה היה עושה כאשר היה קם בבוקר, עוד לפני סדר העבודה הרוחנית שלו ולפני הכול – הוא היה דואג שיהיה בבית חלווה עבורו! עם כל ה'עבודה' שלו, הוא הבין את צרכיו של הילד ודאג שיהיה לו את החלווה שאהב.

פעם אחת התפלל ר' איצ'ה בבית-הכנסת, ובאותו זמן הייתה שם התוועדות, החסידים דיברו בקול גבוה והיה קצת בלגן.

ר' איצ'ה ניגש לשולחן ושאל אם אפשר לדבר ולשיר בקול נמוך יותר, בגלל שזה מפריע לו להתפלל. אחד האברכים שנכח שם היה קצת מבושם וקצת חוצפן, ופנה אל ר' איצ'ה ואמר: **"מהי גסות-הרוח הזו? אתה חושב שהתפילה שלך היא קודש קודשים?!"** אתה לוקח את עצמך כל-כך ברצינות, שכולם חייבים להיות בשקט כדי לא להפריע לתפילה שלך?!"

ר' איצ'ה לא הפריע לו ושמע אותו עד הסוף. כשסיים לצעוק, אמר לו: "שמעתי מה שאמרת, אבל אני מבקש ממך בכל זאת לדבר קצת יותר בשקט".

אחרי כמה ימים, אחד הילדים של אברך זה נהיה קצת חולה. במוחו עלתה מחשבה שאולי הדבר קשור עם מה שהיה בבית-הכנסת, הוא חשש שהיה כאן עניין של קפידא מצד ר' איצ'ה, ולכן הלך אליו לפייסו. כששמע זאת ר' איצ'ה, הוא פרץ בצחוק באומרו: "אתה חושב שאני שייך לעניינים כאלו?!"

יש כאן שני פרטים מעניינים: ראשית, ר' איצ'ה צחק על ה'הוה' אמינא' שהייתה לאברך, וניכרת בזה הפשטות של ר' איצ'ה בעיני עצמו; שנית: כאשר האברך צעק והתחצף, ר' איצ'ה שמע את כל דבריו בשקט, עד הסוף, ואחר כך חזר וביקש בפשטות: "אמנם שמעתי את דבריך, אבל בכל זאת, אנא דברו בקול נמוך יותר, אני צריך להתפלל".

הנקודה הזו מאוד מעניינת.

בוויליאמסבורג שכנה קבוצה מסוימת – ה"מלאכים", כך הם קראו לעצמם כיוון שהם כינו את הרבי שלהם "מלאך". ה"מלאך" הזה היה קודם לכן בליובאוויטש, ואחר כך הוא כעס על הרבי הרייז' ועזב.

כאשר הגיע לאמריקה הוא דיבר חסידות בפני אנשים, וכיוון שהם לא ידעו שום דבר – חשבו שהוא מיוחד ורצו לקרוא לו "רבי". הוא עצמו פחד מכך ולא הניח בשום אופן שייכנו אותו בתואר זה, וכך יצא שקראו לו "המלאך".

פעם, כאשר ר' איצ'ה היה באמריקה, הוא היה בשבת אצל "המלאך" בבית-הכנסת. "המלאך" לא יכול היה שלא לכבד אותו, והוא ביקש ממנו שיחזור על מאמר חסידות. ר' איצ'ה חזר מאמר, ו"המלאך" חשב שוודאי הוא חוזר מאמר של הרבי הרייז' צ. כשר' איצ'ה סיים את המאמר, שאל את "המלאך": "נו, מצא חן בעיניכם?" והוא ענה בתנועת ביטול כלפי המאמר: "זה מתאים לנשים". ר' איצ'ה הגיב ואמר לו, בפני כולם: "זה מאמר של אדמו"ר הזקן!..."

ר' איצ'ה עשה זאת בגלל שהיה יקר לו כבודה של החסידות. בכוונה תחילה הוא בחר לחזור מאמר של אדמו"ר הזקן, כדי להראות לכולם את מידת ה"הכנה" וה"גדלות" של "המלאך".

מספרים בשם ר' איצ'ה משל:

במקום מסוים ברוסיה היה מושל פריץ רשע במיוחד, שגידל בחצרו כלבים נושכים ומסוכנים לציבור. לעתים, כאשר יהודים היו צריכים לבוא אל הפריץ, היו לוקחים עגלה מיוחדת, גבוהה וסגורה, כדי שהכלבים לא יוכלו לקפוץ עליה.

פעם, יהודי אחד נסע בעגלה אל הפריץ, והנה הוא רואה מרחוק יהודי הולך בדרך זו ורגלית. היהודי שבעגלה מיהר אל היהודי השני ושאל אותו: "וכי אינך מיוחד ללכת ברגל אל הפריץ? הלא ישנם שם הכלבים המסוכנים!" והזמינו לעלות לעגלתו. היהודי השני ענה לו: "אני איני נוסע בעגלה ואיני מיוחד מפחד מהכלבים. לי יש לחש מיוחד נגד הכלבים, וברגע שהם שומעים את הלחש הם מיד בורחים..."

היהודי שבעגלה האט את נסיעתו, היות ולא האמין כל-כך בלחשים... הוא רצה להיות לו לעזר אם הכלבים יבואו. ואכן, כשהתקרבו לבית הפריץ, יצאו לעברם הכלבים בנביחות, והלה התחיל לצווח: "הצילו, הצילו", ומיד העלה אותו היהודי לעגלתו וכך ניצל.

שאל אותו בעל-העגלה: "מה עם הלחש? אמרת שיש לך לחש נגד כלבים!". ענה לו חברו: "הלחש בדוק ומנוסה; הבעיה היא שהכלבים אינם מניחים לומר את הלחש!..."

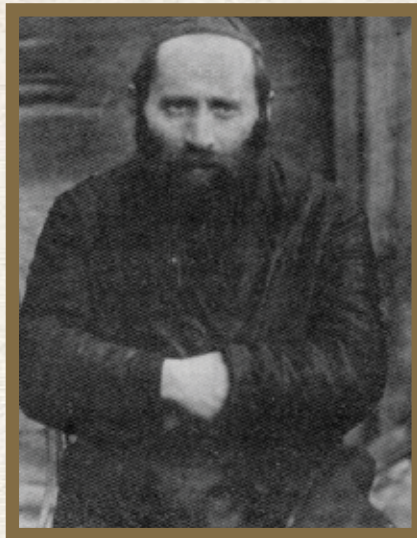
הנמשל הוא: ה'לחש', תורת החסידות, לעולם פועלת על נפש האדם, והעובדה שרואים שלומדים והדבר אינו פועל היא מפני שלא לומדים כראוי, לא מניחים לדברים להיכנס פנימה; הכלבים, היצר-הרע, לא נותנים ללחש להיכנס ולפעול.

באחת ההתוועדויות בימים הקשים ברוסיה תחת השלטון הקומוניסטי, הרבי הרייז' צ' תבע מהחסידים שילמדו יותר חסידות ויתעסקו ב'עבודה'. ר' איצ'ה ראה צורך ללמד זכות על קהל החסידים, ואמר לרבי שהמצב במדינה קשה, יש גזירות וכו'. הרבי אמר לו: **"איצ'ה, עוד לפני שאתה קם בבוקר וחושב על עצמך, אני קם מוקדם יותר וחושב עליהם"**.

כאשר הרבי הרייז' צ' חלה והדיבור היה קשה עליו, עד שלא היו יכולים להבין כל-כך את דבריו, התבטא ר' איצ'ה ואמר: "אח, העולם כל-כל התגשם, שכבר לא מבינים את דברי הרבי".

הוא לא התכוון שאין צורך ברופא שינסה לרפא את הרבי; הוא הבין טוב מאוד שהרבי פשוט חולה בגשמיות. אולם יחד עם זאת, ההסתכלות שלו על העניין הייתה פנימית יותר: הוא ראה בעובדה זו את שהעולם כל-כך התגשם, עד שכבר אי-אפשר לשמוע ולהבין את הרבי.

ר' איצ'ה נרצח על-ידי הנאצים ימ"ש. הם גררו אותו לתוך בית-הכנסת בריגה, שם היו גם ר' אליהו חיים אלטהריו ור' פאלע כהן, שהיה הרב של ריגה, ושרפו את בית-הכנסת. מספרים שר' אליהו חיים התחיל לנגן ניגון הקפות והם פרצו יחד בניגון עד שנשרפו. היו כמה בודדים שניצלו והצליחו להימלט מבית-הכנסת, והם סיפרו על כך. השם יקום דמם.

יש נך שאלה בעבודת ה' ? סמס ל-
054-4530951

נפשי בשאלתי

הרב יהושע שפירא, ראש ישיבת רמת גן

**התחלתי לעבוד בחברה חדשה ואני
מנסה למצוא את האיזון בין שמירת
הלכה לבין הצורך להרגיש שייך. כיצד
לנהוג?**

אכן זו שאלה עמוקה, וכדאי לך לעיין במאמר שכתב הרב
עזריאל אריאל בשיתוף עם אחרים בשם "צניעות במקומות
עבודה" (זמין במרשתת), שנוגע לכל העניינים הקשורים
בשאלה זו בצורה מדודה שמביאה את הדרכת התורה לתוך חיי
המעשה המורכבים והמסובכים.

והעיקר שצריך לדעת הוא שהרחקת התורה בין גברים לנשים
היא דבר המובן מאוד בשכל לאנשים שהישרות לא נעקרה מהם.
מפני שכשאין ריחוק כזה אנו רואים שהדברים מתדרדרים לא
פעם למקומות חמורים. ועל כן ציווי התורה לעניין זה מתאים
מאוד להבנתנו את הצורך לשמור על צניעות, קדושת הבית
והזוגיות. היסוד הגדול הוא להפריד בין עניינים שגורמים קרבה
ונעימות בין-אישית לבין כאלה שעסוקים בפן המקצועי, שהרי
המלאכה צריכה להיעשות. וגם בהם יש להיזהר שלא יהיה קשר
אינטנסיבי מדי שעלול להוביל למקומות שאינם טובים.

חלילה אין שום עוינות בין נשים וגברים, ומצוות ואהבת לרעך
כמוך חלה על כל ישראל. אלא שהצניעות מדריכה אותנו למתן
את הקשר לתקשורת עניינית, שמבטאת יחס חיובי של הערכה
וכבוד ורגישות, ויחד עם זאת שמירת גדרי הצניעות, שהיא
מעלה עליונה שנשתבחו בה ישראל והצטיינו בה על פני כל
עם ולשון.

**למה יש כל כך הרבה
מחשבות והרהורים
דווקא בגיל הנעורים?**

הפסוק אומר "כחיצים ביד גיבור כן
בני הנעורים", מפני שהנערות היא
המיתר שעליו מותחים את החץ
שאחר כך יטוס ויתמיד במעופו כל
החיים. לכן נתן הקב"ה בגיל הנעורים
כוחות מרובים ביותר ללימוד, זכרון
משוכח, רעיונות מחודשים, פריצות
דרך וכוחות חיים יוצאי דופן. יחד
עם זאת, כשיש כוחות חיים מרובים,
לפי גודל האורות כן גודל הצללים.
ושמעתי פעם בשם הרבי מלובביץ'
שאמר בדרך צחות, שהנעורים הם
ימים כל כך נפלאים, ופלא שהקב"ה
נתן אותם לאנשים כל כך צעירים...

ההנהגה האלוקית הניחה לפתחם
של בני הנעורים החלטות גורליות
ומשנות חיים, ודווקא כשהם בלי
נסיון חיים ארוך ובשל הם צריכים
להחליט את ההחלטות החשובות
ביותר על כיוון חייהם. זוהי סגולה
אלוקית שנתן להם ה' יתברך, וגם
הצללים שמלווים אותה מחודדים את
גודל האור ומעלתו.

**איך מתגברים על תאוות
האכילה?**

העמדה שצריך להתגבר על תאוות האכילה ליוותה
רבים מעובדי השם, מתוך תפיסה שהפרישות
מהעולם הזה הינה חלק מתיקונה של הגלות. אבל
בתקופה שמשח צדקנו ממשמש ובא והגאולה
צועדת והולכת בדרך העולה בית א-ל, הדריכו
מרבית רבותינו שלא להילחם מלחמת חורמה נגד
תאוות האכילה. וכך הוא המנהג הרווח בקרב רבים
מעובדי השם, ואם יש לאדם הדרכה מיוחדת בזה,
ייתעץ עם רבותיו.

ובכל זאת, כמובן שאין להתמכר לתאוות אכילה.
והעיקר לאכול באופן בריא לגוף, במתינות ובנחת.
והמעלה העליונה היא להיות כאוכל לפני המלך, כפי
שרבים נוהגים לומר לפני ברכת המזון "זה השולחן
אשר לפני ה'", וכשאדם אוכל לפני המלך ממילא
אכילתו לא רק מאוזנת ושקולה אלא גם מענגת
ומרוממת. זוהי אכילתה של ארץ ישראל שעליה אנו
מודים בברכת המזון, "ואכלת ושבעת, וברכת את ה'
אלוקיך - על הארץ הטובה אשר נתן לך".

טל מנשה

חיים במקום שאוהבים

דירה עם
גינה ענקית 1,360,000 ₪ (חל מ-)

בלב שמורת
טבע

גינה לכל
בית

אוכלוסיה דתית
תורנית

15 דק' מכביש 6
12 דק' מחירש

150
משפחות

073-3712246 טל מנשה הרי זהב

הריזהב